Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B** **EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) 987/2009**

av den 16 september 2009

om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen

(Text av betydelse för EES och Schweiz)

(EUT L 284, 30.10.2009, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Kommissionens förordning (EU) nr 1244/2010 av den 9 december 2010	L 338	35	22.12.2010
►**M2**	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 465/2012 av den 22 maj 2012	L 149	4	8.6.2012
►**M3**	Kommissionens förordning (EU) nr 1224/2012 av den 18 december 2012	L 349	45	19.12.2012
►**M4**	Kommissionens förordning (EU) nr 1372/2013 av den 19 december 2013	L 346	27	20.12.2013

▼B

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) 987/2009

av den 16 september 2009

om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen

(Text av betydelse för EES och Schweiz)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 42 och 308,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen ([1]), särskilt artikel 89,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([2]),

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ([3]), och

av följande skäl:

(1) I förordning (EG) nr 883/2004 moderniseras reglerna för samordning av medlemsstaternas sociala trygghetssystem genom att det preciseras vilka åtgärder och förfaranden som behövs för tillämpningen och förenklingen av dessa system till nytta för alla berörda parter. Det bör fastställas tillämpningsbestämmelser för detta.

(2) En viktig förutsättning för att de personer som omfattas av förordning (EG) nr 883/2004 så snabbt som möjligt och på bästa villkor ska kunna utnyttja sina rättigheter, är att ett effektivare och närmare samarbete organiseras mellan socialförsäkringsinstitutionerna.

(3) Elektroniska hjälpmedel är lämpliga att använda för ett snabbt och tillförlitligt informationsutbyte mellan institutionerna i medlemsstaterna. Den elektroniska behandlingen av informationen bör bidra till att påskynda förfarandena för de berörda personerna. De berörda personerna bör dessutom ges alla garantier som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna om skydd för enskilda med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter.

(4) Tillhandahållandet av kontaktuppgifter, inklusive i elektronisk form, från organ i medlemsstaterna som kan komma att medverka i tillämpningen av förordning (EG) nr 883/2004, i en form som gör att de kan uppdateras i realtid, borde underlätta utbytet mellan institutionerna i medlemsstaterna. Detta tillvägagångssätt, som lägger tyngdpunkten på rena faktauppgifter och medborgarnas omedelbara tillgång till dessa, är en viktig förenkling som bör införas genom denna förordning.

([1]) EUT L 166, 30.4.2004, s. 1.
([2]) EUT C 324, 30.12.2006, s. 59.
([3]) Europaparlamentets yttrande av den 9 juli 2008 (ännu ej offentliggjort i EUT), rådets gemensamma ståndpunkt av den 17 december 2008 (EUT C 38 E, 17.2.2009, s. 26) och Europaparlamentets ståndpunkt av den 22 april 2009. Rådets beslut av den 27 juli 2009.

▼B

(5) För att kunna uppnå en så smidig funktion och effektiv hantering som möjligt av de komplicerade förfarandena för tillämpning av bestämmelserna om samordning av de sociala trygghetssystemen, krävs det ett system för omedelbar uppdatering av bilaga 4. Förberedelserna och tillämpningen av bestämmelserna i detta avseende kräver ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen, och bestämmelserna bör genomföras snabbt med tanke på de konsekvenser förseningar har för såväl medborgare som administrativa myndigheter. Kommissionen bör därför bemyndigas att upprätta och förvalta en databas och säkerställa att databasen kan tas i bruk senast från och med denna förordnings ikraftträdande. Kommissionen bör särskilt vidta nödvändiga åtgärder för att införa de uppgifter som förtecknas i bilaga 4 i denna databas.

(6) Uppstramningen av vissa förfaranden bör leda till större rättssäkerhet och ökad insyn för dem som använder förordning (EG) nr 883/2004. Till exempel fastställandet av enhetliga tidsfrister för fullgörandet av vissa skyldigheter eller administrativa förfaranden bör kunna bidra till att klargöra och strukturera kontakterna mellan de försäkrade och institutionerna.

(7) De personer som omfattas av denna förordning bör i god tid erhålla ett svar på sin begäran från den behöriga institutionen. Svaret bör ges senast inom de tidsfrister som i förekommande fall fastställs i den aktuella medlemsstatens lagstiftning om social trygghet. Det vore önskvärt att de medlemsstater vars lagstiftning om social trygghet inte innehåller sådana tidsfrister övervägde att fastställa sådana och göra dem tillgängliga för berörda personer.

(8) Medlemsstaterna, deras behöriga myndigheter och socialförsäkringsinstitutionerna bör ha möjlighet att komma överens med varandra om förenklade förfaranden och administrativa rutiner som de anser vara effektivare och bättre anpassade till förhållandena i sina respektive sociala trygghetssystem. Sådana överenskommelser bör dock inte påverka rättigheterna för de personer som omfattas av förordning (EG) nr 883/2004.

(9) Eftersom det sociala trygghetsområdet i sig är komplext måste alla institutioner i medlemsstaterna uppmanas att göra en särskild insats för att stöda de försäkrade, så att berörda personer inte missgynnas om de inte lämnar sin ansökan eller viss information till den institution som ansvarar för behandlingen av den berörda ansökan enligt de regler och förfaranden som föreskrivs i förordning (EG) nr 883/2004 och i den här förordningen.

(10) Vid fastställandet av behörig institution, dvs. den institution vars lagstiftning är tillämplig eller den institution som ska betala ut vissa förmåner, måste den försäkrades och familjemedlemmarnas faktiska situation utredas av institutioner i flera än en medlemsstat. För att skydda den berörda personen under den tid detta nödvändiga informationsutbyte mellan institutionerna pågår, bör det föreskrivas att personen i fråga provisoriskt ska omfattas av ett socialt trygghetssystem.

▼B

(11) Medlemsstaterna bör samarbeta för att fastställa bosättningsorten för en person som omfattas av denna förordning och förordning (EG) nr 883/2004, och i händelse av tvist bör de beakta alla relevanta kriterier för att lösa denna. Dessa kan omfatta kriterier som hänvisas till i den relevanta artikeln i den förordningen.

(12) Många åtgärder och förfaranden som föreskrivs i denna förordning syftar till att öka öppenhet och insyn när det gäller de kriterier som institutionerna i medlemsstaterna måste tillämpa enligt förordning (EG) nr 883/2004. Sådana åtgärder och förfaranden följer av rättspraxis från Europeiska gemenskapernas domstol, administrativa kommissionens beslut och erfarenheterna från mer än 30 års tillämpning av samordningen av de sociala trygghetssystemen inom ramen för de grundläggande friheter som föreskrivs i fördraget.

(13) Denna förordning omfattar åtgärder och förfaranden för att främja rörligheten bland arbetstagare och arbetslösa personer. Gränsarbetare som blivit helt arbetslösa kan ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande både i bosättningslandet och i den medlemsstat där de senast arbetat. De bör dock endast ha rätt till förmåner från bosättningsmedlemsstaten.

(14) Det krävs vissa särskilda regler och förfaranden för att fastställa den lagstiftning som är tillämplig för beaktande av perioder för vård av barn under vilka försäkrade personer har tagit hand om barn i de olika medlemsstaterna.

(15) Vissa förfaranden bör också återspegla kravet på jämn fördelning av kostnaderna mellan medlemsstaterna. När det gäller förmåner vid sjukdom bör sådana förfaranden ta hänsyn till situationen, dels för de medlemsstater som står för kostnaderna för att ge de försäkrade personerna tillgång till sin hälso- och sjukvård, dels för de medlemsstater vars institutioner står för kostnaderna för de vårdförmåner som deras försäkrade personer får i en annan medlemsstat än den där de är bosatta.

(16) Inom ramen för förordning (EG) nr 883/2004 måste villkoren klargöras för ersättning av utgifter för sjukvårdsförmåner som utges i samband med planerad vård, dvs. vård som en försäkrad person söker i en annan medlemsstat än den medlemsstat där personen är försäkrad eller bosatt. Den försäkrade personens skyldigheter när det gäller ansökan om förhandstillstånd bör preciseras, liksom institutionens skyldigheter gentemot patienten när det gäller villkoren för tillstånd. Det bör också preciseras vilka följderna blir för ersättningen av utgifter för vård som på grundval av ett tillstånd tillhandahålls i en annan medlemsstat.

(17) Denna förordning, särskilt bestämmelserna om vistelse utanför den behöriga medlemsstaten och om planerad vård, bör inte hindra tillämpningen av gynnsammare nationella bestämmelser, särskilt beträffande återbetalning av kostnader som uppstått i en annan medlemsstat.

▼B

(18) Bindande förfaranden som förkortar betalningsfristerna mellan medlemsstaternas institutioner måste införas i större utsträckning för att kunna bibehålla förtroendet för detta utbyte, och för att uppfylla kravet på god förvaltningssed i medlemsstaternas sociala trygghetssystem. De förfaranden som rör behandlingen av fordringar som avser förmåner vid sjukdom och arbetslöshet bör därför stärkas.

(19) Förfarandena mellan institutionerna vid ömsesidigt bistånd i fråga om indrivning av fordringar som rör social trygghet bör stärkas i syfte att garantera att indrivningen blir effektivare och att samordningsreglerna fungerar smidigt. Effektiv indrivning är också ett medel för att hindra och angripa missbruk och bedrägerier och ett sätt att garantera de sociala systemens hållbarhet. Detta innebär att nya förfaranden måste antas med utgångspunkt från ett antal befintliga bestämmelser i rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder ([1]). Sådana nya indrivningsförfaranden bör ses över mot bakgrund av erfarenheterna efter fem års tillämpning och anpassas vid behov, särskilt för att säkerställa att de fungerar fullt ut.

(20) Vid tillämpningen av bestämmelser om ömsesidigt bistånd rörande återkrav av felaktigt utbetalda förmåner, återbetalning av provisoriska utbetalningar, avräkning och bistånd vid indrivning är den anmodade medlemsstatens behörighet begränsad till verkställighetsåtgärder. Alla andra åtgärder faller under den begärande medlemsstatens behörighet.

(21) Det faktum att verkställighetsåtgärder vidtas i den anmodade medlemsstaten innebär inte att den medlemsstaten erkänner fordringens sak eller grund.

(22) Information till berörda personer om deras rättigheter och skyldigheter är en viktig aspekt när det gäller förtroendet för behöriga myndigheter och medlemsstaternas institutioner. Informationen bör omfatta riktlinjer i fråga om de administrativa förfarandena. Beroende på situationen kan de berörda personerna vara de försäkrade personerna, deras familjemedlemmar och/eller deras efterlevande eller andra personer.

(23) Eftersom målet för denna förordning, nämligen antagandet av samordningsbestämmelser för att kunna garantera att rätten till fri rörlighet för personer utövas effektivt, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

([1]) EUT L 150, 10.6.2008, s. 28.

▼B

(24) Denna förordning bör ersätta rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen ([1]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

KAPITEL I

Definitioner

Artikel 1

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande:

a) Med *grundförordning* avses förordning (EG) nr 883/2004.

b) Med *tillämpningsförordning* avses den här förordningen.

c) Definitionerna i grundförordningen ska gälla.

2. Utöver definitionerna som avses i punkt 1 gäller följande definitioner:

a) *kontaktpunkt*: en enhet som tillhandahåller

i) en elektronisk kontaktpunkt,

ii) automatisk routing baserad på adressen, och

iii) intelligent routing baserad på programvara som möjliggör automatisk kontroll och routing (till exempel ett program för artificiell intelligens) och/eller mänsklig inblandning.

b) *förbindelseorgan*: ett organ som utsetts av en medlemsstats behöriga myndighet för en eller flera av grenarna av social trygghet enligt artikel 3 i grundförordningen för att reagera på ansökningar om upplysningar och bistånd när det gäller tillämpningen av grundförordningen och tillämpningsförordningen och som ska fullgöra de uppgifter som det har tilldelats enligt avdelning IV i tillämpningsförordningen.

c) *handling*: en samling uppgifter på vilket medium som helst, vars struktur möjliggör elektroniskt utbyte och som måste tillhandahållas för tillämpningen av grundförordningen och tillämpningsförordningen.

d) *strukturerad elektronisk handling*: en strukturerad handling i ett format som skapats för elektroniskt informationsutbyte mellan medlemsstaterna.

([1]) EGT L 74, 27.3.1972, s. 1.

▼B

e) *överföring på elektronisk väg*: överföring av uppgifter med hjälp av elektronisk utrustning för behandling (inbegripet digital signalkompression) av uppgifter via ledning, radio, optiska medel eller andra elektromagnetiska medel.

f) *revisionskommittén*: den kommitté som avses i artikel 74 i grundförordningen.

KAPITEL II

Bestämmelser om samarbete och informationsutbyte

Artikel 2

Omfattningen av och formerna för informationsutbytet mellan institutionerna

1. För att kunna genomföra tillämpningsförordningen ska utbyte mellan medlemsstaternas myndigheter och institutioner och personer som omfattas av grundförordningen grundas på principerna för offentliga tjänster, effektivitet, aktivt stöd, snabbt tillhandahållande och tillgänglighet, inklusive e-tillgänglighet, särskilt för äldre och funktionshindrade personer.

2. Institutionerna ska utan dröjsmål tillhandahålla eller utbyta alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna fastställa rättigheter och skyldigheter för de personer som omfattas av grundförordningen. Sådana uppgifter mellan medlemsstaterna ska överlämnas direkt mellan institutionerna eller indirekt via förbindelseorganen.

3. Om en person av misstag lämnar in uppgifter, handlingar eller ansökningar till en institution på territoriet för en annan medlemsstat än den där den institution som har utsetts i enlighet med tillämpningsförordningen befinner sig, ska den förstnämnda institutionen utan dröjsmål vidarebefordra dessa uppgifter, handlingar eller ansökningar till den institution som utsetts enligt tillämpningsförordningen samt ange vilken dag de ursprungligen lämnades in. Den dagen ska gälla för den sistnämnda institutionen. Institutionerna i en medlemsstat ska dock inte hållas ansvariga eller anses ha fattat ett beslut genom att förhålla sig passiva enbart på grund av en försening i överföringen av uppgifter, handlingar eller ansökningar från andra medlemsstaters institutioner.

4. Om uppgifter överförs indirekt, via bestämmelsemedlemsstatens förbindelseorgan, ska tidsfristerna för svar på ansökningar börja löpa från och med den dag då förbindelseorganet mottog ansökningen, som om den hade mottagits av institutionen i den medlemsstaten.

Artikel 3

Omfattningen av och formerna för informationsutbytet mellan de berörda personerna och institutionerna

1. Medlemsstaterna ska se till att nödvändiga upplysningar görs tillgängliga för de personer som omfattas av grundförordningen för att informera dem om de förändringar som införts genom grundförordningen och tillämpningsförordningen, så att de kan hävda sina rättigheter. De ska också tillhandahålla användarvänliga tjänster.

▼B

2. Personer som omfattas av grundförordningen ska vara skyldiga att till den berörda institutionen lämna in de uppgifter, handlingar eller styrkande underlag som är nödvändiga för att fastställa deras eller familjemedlemmarnas situation, fastställa eller vidmakthålla deras rättigheter och skyldigheter samt för att fastställa tillämplig lagstiftning och deras skyldigheter enligt densamma.

3. När medlemsstaterna samlar in, överför eller behandlar personuppgifter enligt den egna lagstiftningen för att kunna tillämpa grundförordningen, ska de se till att de berörda personerna fullt ut kan utöva sina rättigheter i fråga om skydd av personuppgifter, i enlighet med gemenskapsbestämmelserna om skydd för enskilda med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter.

4. I den mån det är nödvändigt för att tillämpa grundförordningen och tillämpningsförordningen ska de berörda institutionerna överlämna uppgifterna och utfärda handlingarna till de berörda personerna, utan dröjsmål och i samtliga fall inom de tidsfrister som fastställs i den berörda medlemsstatens lagstiftning.

Den berörda institutionen ska underrätta sökanden som är bosatt eller vistas i en annan medlemsstat om sitt beslut direkt eller genom förbindelseorganet i bosättnings- eller vistelsemedlemsstaten. Om förmåner vägras ska den också ange skälen för avslag samt förfaranden och tidsfrister för överklagande. En kopia av beslutet ska skickas till andra berörda institutioner.

Artikel 4

Format och metod för informationsutbytet

1. Administrativa kommissionen ska fastställa struktur, innehåll, format och detaljerade arrangemang för utbyte av handlingar och strukturerade elektroniska handlingar.

2. Överföringen av uppgifter mellan institutionerna eller förbindelseorganen ska göras på elektronisk väg, direkt eller indirekt via kontaktpunkterna, inom gemensamma säkerhetsramar som garanterar sekretessen och skyddar informationsutbytet.

3. I sina kontakter med de berörda personerna ska de berörda institutionerna använda det arrangemang som lämpar sig i det enskilda fallet och i största möjliga utsträckning använda elektroniska metoder. Administrativa kommissionen ska fastställa de praktiska bestämmelser som reglerar hur uppgifter, handlingar eller beslut på elektronisk väg ska sändas till den berörda personen.

Artikel 5

Rättsverkan för handlingar och styrkande underlag som utfärdats i en annan medlemsstat

1. De handlingar som en medlemsstats institution utfärdar för att intyga en persons ställning vid tillämpningen av grundförordningen och tillämpningsförordningen samt de styrkande underlag som ligger till grund för utfärdandet av handlingarna, ska godtas av de andra medlemsstaternas institutioner så länge som de inte dras tillbaka eller förklaras ogiltiga av den medlemsstat där de har utfärdats.

▼B

2. När det råder tvivel om handlingens giltighet eller huruvida de faktiska omständigheter som ligger till grund för de uppgifter som anges i handlingen är korrekta, ska institutionen i den medlemsstat som tar emot handlingen vända sig till den utfärdande institutionen och begära nödvändiga förtydliganden och, i förekommande fall, att den handlingen dras tillbaka. Den utfärdande institutionen ska ompröva grunderna för utfärdandet av handlingen och, vid behov, dra tillbaka denna.

3. I enlighet med punkt 2 ska institutionen på vistelse- eller bosättningsorten, om det råder tvivel om den information som lämnats av den berörda personen, giltigheten av en handling eller styrkande underlag eller riktigheten när det gäller de faktiska omständigheter som ligger till grund för de uppgifter som anges däri, på begäran av den behöriga institutionen göra en nödvändig kontroll av informationen eller handlingen, så långt detta är möjligt.

4. Om de berörda institutionerna inte kommer överens får de behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till administrativa kommissionen tidigast en månad efter den dag då begäran lämnades av den institution som tog emot handlingen. Administrativa kommissionen ska försöka jämka samman ståndpunkterna inom sex månader efter det att ärendet hänsköts till den.

Artikel 6

Provisorisk tillämpning av lagstiftning och provisoriskt beviljande av förmåner

1. Om två eller flera medlemsstaters institutioner eller myndigheter har olika åsikter om fastställandet av vilken lagstiftning som ska tillämpas ska den berörda personen, om inget annat föreskrivs i tillämpningsförordningen, provisoriskt omfattas av lagstiftningen i någon av dessa medlemsstater, varvid prioritetsordningen ska avgöras enligt följande:

a) Lagstiftningen i den medlemsstat där personen faktiskt är anställd eller utövar verksamhet som egenföretagare, om denne är anställd eller utövar verksamhet i en enda medlemsstat.

▼M2

b) Lagstiftningen i bosättningsmedlemsstaten, om den berörda personen är anställd eller bedriver verksamhet som egenföretagare i två eller flera medlemsstater samt utövar en del av sin verksamhet i bosättningsmedlemsstaten, eller om den berörda personen varken är anställd eller egenföretagare.

c) I alla övriga fall, lagstiftningen i den medlemsstat vars tillämpning först begärdes om personen utför arbete i två eller flera medlemsstater.

▼B

2. Om två eller flera medlemsstaters institutioner eller myndigheter har skilda uppfattningar om vilken institution som ska utge kontant- eller vårdförmånerna, ska den berörda personen, som hade kunnat göra anspråk på förmåner om skilda uppfattningar inte hade förelegat, provisoriskt få de förmåner som föreskrivs i den lagstiftning som institutionen på bosättningsorten tillämpar eller, om personen inte är bosatt inom någon av dessa medlemsstaters territorium, de förmåner som föreskrivs i den lagstiftning som tillämpas av den institution till vilken begäran först lämnades in.

▼B

3. Om de berörda institutionerna eller myndigheterna inte kommer överens får de behöriga myndigheterna hänskjuta frågan till administrativa kommissionen tidigast en månad efter den dag då åsiktsskillnaden enligt punkt 1 eller 2 uppstod. Administrativa kommissionen ska försöka jämka samman ståndpunkterna inom sex månader efter det att ärendet hänsköts till den.

4. Om det antingen fastställs att den tillämpliga lagstiftningen inte är lagstiftningen i medlemsstaten för den provisoriska försäkringstillhörigheten, eller att den institution som har beviljat de provisoriska förmånerna inte är den behöriga institutionen, ska den institution som har fastställts som behörig anses ha varit retroaktivt behörig som om denna åsiktsskillnad aldrig hade funnits, senast antingen från och med dagen för den provisoriska försäkringstillhörigheten eller från och med det första provisoriska beviljandet av de berörda förmånerna.

5. Vid behov ska den institution som har fastställts som behörig och den institution som preliminärt har betalat ut kontantförmåner eller preliminärt tagit ut avgifter, i förekommande fall reglera den berörda personens ekonomiska situation i fråga om avgifter och kontantförmåner som utbetalats preliminärt, i enlighet med bestämmelserna i avdelning IV kapitel III i tillämpningsförordningen.

Vårdförmåner som provisoriskt beviljats av en institution i enlighet med punkt 2 ska, i enlighet med bestämmelserna i avdelning IV i tillämpningsförordningen, återbetalas av den behöriga institutionen.

Artikel 7

Provisorisk beräkning av förmåner och avgifter

1. Om en person i enlighet med grundförordningen är berättigad till en förmån eller skyldig att betala en avgift och den behöriga institutionen inte har alla de uppgifter om situationen i en annan medlemsstat som krävs för att slutgiltigt beräkna beloppet för förmånen eller avgiften, ska institutionen, om inte något annat föreskrivs i tillämpningsförordningen, på den berörda personens begäran provisoriskt fastställa denna förmån eller beräkna denna avgift, om detta är möjligt på grundval av de uppgifter som den institutionen förfogar över.

2. En ny beräkning av förmånen eller avgiften ska göras när alla de styrkande underlag eller handlingar som krävs har överlämnats till den berörda institutionen.

KAPITEL III

Andra allmänna bestämmelser för tillämpningen av grundförordningen

Artikel 8

Administrativa överenskommelser mellan två eller flera medlemsstater

1. Bestämmelserna i tillämpningsförordningen ska ersätta de bestämmelser som anges i de överenskommelser för tillämpning av de konventioner som avses i artikel 8.1 i grundförordningen, med undantag av de bestämmelser som rör överenskommelser om de konventioner som avses i bilaga II till grundförordningen, förutsatt att bestämmelserna i dessa överenskommelser anges i bilaga 1 till tillämpningsförordningen.

▼B

2. Medlemsstater får vid behov ingå överenskommelser med varandra om tillämpningen av de konventioner som avses i artikel 8.2 i grundförordningen, förutsatt att dessa överenskommelser inte negativt påverkar de berörda personernas rättigheter och skyldigheter, och att de anges i bilaga 1 till tillämpningsförordningen.

Artikel 9

Andra förfaranden mellan myndigheter och institutioner

1. Två eller flera medlemsstater, eller deras behöriga myndigheter, får komma överens om andra förfaranden än de som fastställs i tillämpningsförordningen, under förutsättning att sådana förfaranden inte negativt påverkar de berörda personernas rättigheter eller skyldigheter.

2. Administrativa kommissionen ska underrättas om de överenskommelser som ingås för detta ändamål och de ska tas upp i bilaga 1 till tillämpningsförordningen.

3. Bestämmelser i tillämpningsavtal som har ingåtts mellan två eller flera medlemsstater och som har samma syfte eller som liknar de avtal som avses i punkt 2, vilka är i kraft dagen före tillämpningsförordningens ikraftträdande och ingår i bilaga 5 till förordning (EEG) nr 574/72, ska fortsätta att tillämpas på förbindelser mellan de medlemsstaterna under förutsättning att de också ingår i bilaga 1 till tillämpningsförordningen.

Artikel 10

Förhindrande av sammanträffande av förmåner

Utan att det påverkar övriga bestämmelser i grundförordningen ska, om förmåner som utges enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning ömsesidigt minskas, hålls inne eller dras in, de belopp som inte skulle utbetalas vid en strikt tillämpning av bestämmelserna om minskning, innehållande eller indragning enligt de berörda medlemsstaternas lagstiftning, delas med antalet förmåner som ska minskas, hållas inne eller dras in.

Artikel 11

Kriterier för fastställande av bosättningsort

1. Om två eller flera medlemsstaters institutioner har skilda uppfattningar när det gäller att fastställa bosättningsorten för en person som omfattas av grundförordningen, ska dessa institutioner i samförstånd fastställa var den berörda personen har sina huvudsakliga intressen, på grundval av en samlad bedömning av alla tillgängliga uppgifter om relevanta fakta, vilket skulle kunna omfatta följande:

a) Vistelsens varaktighet och kontinuitet på de berörda medlemsstaternas territorier.

b) Personens situation, inbegripet:

   i) Verksamhetens art och särskilda karaktär, särskilt platsen där verksamheten vanligtvis utövas, verksamhetens stadigvarande karaktär och ett anställningsavtals varaktighet.

   ii) Personens familjesituation och personens familjeband.

▼B

iii) Utövandet av oavlönad verksamhet.

iv) När det gäller studerande, deras inkomstkälla.

v) Personens bostadsförhållanden, särskilt huruvida bostaden har permanent karaktär.

vi) Den medlemsstat där personen anses vara bosatt för skatteändamål.

2. Om de berörda institutionerna efter övervägande av olika kriterier som grundar sig på relevanta fakta enligt punkt 1 inte kan komma överens, ska den berörda personens avsikt såsom den framgår av sådana fakta och omständigheter, särskilt skälen till att personen har flyttat, anses vara avgörande för fastställandet av personens faktiska bosättningsort.

Artikel 12

Sammanläggning av perioder

1. När artikel 6 i grundförordningen tillämpas ska den behöriga institutionen vända sig till institutionerna i de medlemsstater vars lagstiftning den berörda personen även har omfattats av för att fastställa alla perioder som fullgjorts enligt deras lagstiftning.

2. Till de respektive försäkringsperioder, anställningsperioder, perioder med verksamhet som egenföretagare eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning, ska läggas de som har fullgjorts enligt varje annan medlemsstats lagstiftning, i den mån det behövs för att tillämpa artikel 6 i grundförordningen och under förutsättning att dessa perioder inte sammanfaller.

3. Om en försäkrings- eller bosättningsperiod, som har fullgjorts i enlighet med ett system för obligatorisk försäkring enligt en medlemsstats lagstiftning, sammanfaller med en försäkringsperiod enligt ett system för frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring enligt en annan medlemsstats lagstiftning, ska endast den period som har fullgjorts enligt systemet för obligatorisk försäkring beaktas.

4. Om en annan försäkrings- eller bosättningsperiod än en period som likställs med en sådan, har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning och sammanfaller med en period som likställs med en försäkrings- eller bosättningsperiod enligt en annan medlemsstats lagstiftning, ska endast den förstnämnda perioden beaktas.

5. Varje period som betraktas som likställd enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning ska beaktas endast av institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning den berörda personen senast obligatoriskt omfattades av före den perioden. Om den berörda personen inte obligatoriskt omfattades av en medlemsstats lagstiftning före den perioden, ska perioden beaktas av institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning den berörda personen första gången efter den perioden obligatoriskt omfattades av.

▼B

6. Om det inte är möjligt att exakt fastställa den tidsperiod inom vilken vissa försäkrings- eller bosättningsperioder har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning, ska dessa perioder inte anses sammanfalla med försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt en annan medlemsstats lagstiftning, och de ska, om detta är rimligt, beaktas om det kan vara till fördel för den berörda personen.

Artikel 13

Regler för omvandling av perioder

1. Om perioder som har fullgjorts enligt en medlemsstats lagstiftning anges i andra tidsenheter än de som används i en annan medlemsstats lagstiftning, ska den omvandling som behövs för sammanläggning enligt artikel 6 i grundförordningen göras enligt följande regler:

a) Den period som har meddelats av institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning perioden fullgjordes ska ligga till grund för omvandlingen.

b) I system där perioderna anges i dagar ska omvandlingen från dagar till andra enheter och omvänt samt mellan olika system som utgår från dagar, beräknas enligt följande tabell:

System som grundas på	1 dag motsvarar	1 vecka motsvarar	1 månad motsvarar	1 kvartal motsvarar	Maximalt antal dagar under ett kalenderår
5 dagar	9 timmar	5 dagar	22 dagar	66 dagar	264 dagar
6 dagar	8 timmar	6 dagar	26 dagar	78 dagar	312 dagar
7 dagar	6 timmar	7 dagar	30 dagar	90 dagar	360 dagar

c) I system där perioderna anges i andra enheter än dagar

i) ska tre månader eller 13 veckor motsvara ett kvartal och omvänt,

ii) ska ett år motsvara fyra kvartal, tolv månader eller 52 veckor och omvänt,

iii) ska, för omvandling av veckor till månader och omvänt, veckor och månader omvandlas till dagar i enlighet med omvandlingsreglerna för systemen grundade på sex dagar i tabellen i led b.

d) Om perioderna anges i delar ska dessa siffror omvandlas till närmaste hela enhet varvid bestämmelserna i leden b och c ska tillämpas. Delar av år ska omvandlas till månader såvida det berörda systemet inte är grundat på kvartal.

e) Om omvandlingen enligt denna punkt resulterar i en del av en enhet ska närmaste högre hela enhet användas som resultat av omvandlingen enligt denna punkt.

▼B

2. Tillämpningen av punkt 1 får inte, för det totala antalet perioder som fullgjorts under ett kalenderår, resultera i ett totalbelopp som överskrider antalet dagar enligt den sista kolumnen i tabellen i punkt 1 b, 52 veckor, tolv månader eller fyra kvartal.

Om de perioder som ska omvandlas motsvarar det maximala årliga antalet perioder enligt lagstiftningen i den medlemsstat där de har fullgjorts, får tillämpningen av punkt 1 inom ett kalenderår inte resultera i perioder som är kortare än det möjliga maximala årliga antalet perioder enligt den berörda lagstiftningen.

3. Omvandlingen ska genomföras antingen i en enda beräkning för alla de perioder som meddelades tillsammans, eller per år om perioderna har meddelats på årsbasis.

4. Om en institution meddelar perioder som anges i dagar ska den samtidigt meddela om dess system grundar sig på fem, sex eller sju dagar.

AVDELNING II

FASTSTÄLLANDE AV TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING

Artikel 14

Närmare bestämmelser för artiklarna 12 och 13 i grundförordningen

1. Vid tillämpningen av artikel 12.1 i grundförordningen menas med ”en person som är anställd i en medlemsstat hos en arbetsgivare som vanligen bedriver sin verksamhet där, när personens arbetsgivare sänder ut denne för att för arbetsgivarens räkning utföra ett arbete i en annan medlemsstat”, bl.a. en person som anställs i syfte att sändas ut till en annan medlemsstat under förutsättning att den berörda personen, omedelbart innan denne tillträder anställningen, redan omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där personens arbetsgivare är etablerad.

2. Vid tillämpningen av artikel 12.1 i grundförordningen ska uttrycket ”som normalt bedriver sin verksamhet där”, avse en arbetsgivare som vanligtvis bedriver annan omfattande verksamhet än rent intern administrativ verksamhet på territoriet i den medlemsstat där företaget är etablerat, med beaktande av alla kriterier som kännetecknar den verksamhet som bedrivs av det berörda företaget. De relevanta kriterierna måste vara anpassade till varje arbetsgivares särdrag och den verkliga arten av den verksamhet som bedrivs.

3. När artikel 12.2 i grundförordningen ska tillämpas, ska uttrycket ”en person som normalt bedriver verksamhet som egenföretagare” avse en person som stadigvarande utövar omfattande verksamhet på territoriet i den medlemsstat där personen är etablerad. Denna person måste framför allt redan ha utövat sin verksamhet under en viss tid innan denne önskar utnyttja bestämmelserna i den artikeln och måste, under alla perioder av tillfällig verksamhet i en annan medlemsstat fortsätta att, i den medlemsstat där personen är etablerad, uppfylla kraven för utövande av sin verksamhet i syfte att kunna återuppta denna vid återkomsten.

▼B

4. När artikel 12.2 i grundförordningen tillämpas, ska kriteriet för att fastställa om den verksamhet som en egenföretagare ska utöva i en annan medlemsstat är ”liknande” den verksamhet som egenföretagaren normalt utövar, vara verksamhetens faktiska karaktär, och inte att verksamheten eventuellt betraktas som anställning eller egenföretagande i den andra medlemsstaten.

▼M2

5. Vid tillämpning av artikel 13.1 i grundförordningen ska en person som ”normalt arbetar som anställd i två eller flera medlemsstater” avse en person som samtidigt eller omväxlande har en eller flera separata anställningar hos samma företag eller arbetsgivare, eller för olika företag eller arbetsgivare i två eller flera medlemsstater.

5a. Vid tillämpning av avdelning II i grundförordningen ska ”säte eller verksamhetsställe” avse det säte eller verksamhetsställe där företagets väsentliga beslut fattas och där dess centrala förvaltningsfunktioner utförs.

Vid tillämpning av artikel 13.1 i grundförordningen ska en medlem av den flygbesättning eller kabinbesättning som normalt utför tjänster som rör passagerar- eller godsbefordran i två eller flera medlemsstater omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där stationeringsorten enligt definitionen i bilaga III i rådets förordning (EEG) nr 3922/91 av den 16 december 1991 om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart ([1]) är belägen.

5b. Marginellt arbete ska inte räknas med vid fastställandet av tillämplig lagstiftning enligt artikel 13 i grundförordningen. Artikel 16 i tillämpningsförordningen ska också tillämpas i dessa fall.

▼B

6. När artikel 13.2 i grundförordningen tillämpas, ska en person som ”normalt bedriver verksamhet som egenföretagare i två eller flera medlemsstater” särskilt avse en person som samtidigt eller omväxlande utövar en eller flera separata verksamheter som egenföretagare, oberoende av dessa verksamheters art, i två eller flera medlemsstater.

7. För att kunna skilja anställningarna och verksamheterna enligt punkterna 5 och 6 från de fall som anges i artikel 12.1 och 12.2 i grundförordningen ska varaktigheten för anställningen eller verksamheten i en eller flera medlemsstater vara avgörande (dvs. om den är permanent eller av mer exceptionell eller tillfällig natur). I detta syfte ska det genomföras en samlad bedömning av alla relevanta fakta, däribland – när det gäller en anställd person – särskilt arbetsplatsen såsom den fastställs i anställningsavtalet.

8. När artikel 13.1 och 13.2 i grundförordningen tillämpas, ska uttrycket ”väsentlig del av arbetet som anställd eller av verksamheten som egenföretagare i en medlemsstat” anses innebära att en kvantitativt omfattande del av allt arbete som anställd eller av all verksamhet som egenföretagare i den medlemsstaten, utan att det nödvändigtvis behöver röra sig om den största delen av arbetet eller verksamheten.

([1]) EGT L 373, 31.12.1991, s. 4.

▼B

För att kunna avgöra huruvida en väsentlig del av arbetet som anställd eller verksamheten utförs i en medlemsstat, ska följande vägledande kriterier beaktas:

a) När det gäller anställning, arbetstid och/eller lön.

b) När det gäller verksamhet som egenföretagare, omsättning, arbetstid, antal tillhandahållna tjänster och/eller inkomst.

Inom ramen för en samlad bedömning ska en andel som understiger 25 % av ovannämnda kriterier vara en indikator på att en väsentlig del av arbetet som anställd eller verksamheten inte utförs i den berörda medlemsstaten.

9. När artikel 13.2 b i grundförordningen tillämpas, ska en egenföretagares verksamhets ”huvudsakliga intressen” fastställas med beaktande av alla aspekter av egenföretagarens förvärvsverksamhet, bland annat den ort som är det fasta och permanenta sätet för egenföretagarens verksamhet, verksamhetens stadigvarande karaktär eller dess varaktighet, antalet tillhandahållna tjänster samt egenföretagarens preferens såsom den framgår av samtliga omständigheter.

10. För att kunna fastställa tillämplig lagstiftning enligt punkterna 8 och 9 ska de berörda institutionerna beakta den situation som kan förväntas uppstå under de följande tolv kalendermånaderna.

11. Om en person arbetar som anställd i två eller flera medlemsstater för en arbetsgivare som är etablerad utanför unionens territorium och personen är bosatt i en medlemsstat där han inte utför en väsentlig del av sitt arbete, ska personen omfattas av lagstiftningen i bosättningsmedlemsstaten.

Artikel 15

Förfaranden vid tillämpningen av artikel 11.3 b och 11.3 d, 11.4 samt artikel 12 i grundförordningen (information till de berörda institutionerna)

1. När en person arbetar som anställd eller utövar verksamhet i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten enligt avdelning II i grundförordningen ska, om inte något annat anges i artikel 16 i tillämpningsförordningen, arbetsgivaren eller när det gäller en person som inte arbetar som anställd den berörda personen själv, om möjligt i förväg informera den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig. ►M2 Den institutionen ska till den berörda personen utfärda det intyg som avses i artikel 19.2 i genomförandeförordningen, och utan dröjsmål göra information om den lagstiftning som enligt artikel 11.3 b eller 12 i grundförordningen ska tillämpas på den berörda personen tillgänglig för den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där arbetet utförs. ◄

2. Punkt 1 ska även gälla för personer som omfattas av artikel 11.3 d i grundförordningen.

▼B

3. En arbetsgivare i den mening som avses i artikel 11.4 i grundförordningen som har en anställd ombord på ett fartyg som för en annan medlemsstats flagg ska, om möjligt i förväg, informera den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig om detta. Den institutionen ska utan dröjsmål göra information om den lagstiftning som i enlighet med artikel 11.4 i grundförordningen är tillämplig på den berörda personen tillgänglig för den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars flagg förs av det fartyg på vilket arbetstagaren ska arbeta som anställd.

Artikel 16

Förfarande vid tillämpningen av artikel 13 i grundförordningen

1. En person som arbetar som anställd eller utövar verksamhet i två eller flera medlemsstater ska informera den institution som utsetts av den behöriga myndigheten i personens bosättningsmedlemsstat om detta.

2. Den utsedda institutionen i bosättningsorten ska, med beaktande av artikel 13 i grundförordningen och artikel 14 i tillämpningsförordningen, utan dröjsmål fastställa vilken lagstiftning som är tillämplig på den berörda personen. Det inledande beslutet ska vara provisoriskt. Institutionen ska underrätta de utsedda institutionerna i varje medlemsstat där anställning utförs eller verksamhet utövas om det provisoriska beslutet.

3. Det provisoriska beslutet om tillämplig lagstiftning enligt punkt 2 ska bli slutgiltigt inom två månader efter det att den institution som har utsetts av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna har informerats om det i enlighet med punkt 2, om inte denna lagstiftning på grundval av punkt 4 redan slutgiltigt har fastställts, eller minst en av de berörda institutionerna i slutet av denna tvåmånadersperiod meddelar den institution som utsetts av den behöriga myndigheten i bosättningsmedlemsstaten att den ännu inte kan godkänna beslutet, eller att den har en avvikande åsikt om detta.

4. När osäkerhet vid fastställandet av tillämplig lagstiftning kräver kontakter mellan två eller flera medlemsstaters institutioner eller myndigheter ska, på begäran av en eller flera av de institutioner som utsetts av de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna eller av de behöriga myndigheterna själva, den lagstiftning som är tillämplig på den berörda personen fastställas i samförstånd, med beaktande av artikel 13 i grundförordningen och de relevanta bestämmelserna i artikel 14 i tillämpningsförordningen.

Om de berörda institutionerna eller berörda behöriga myndigheterna har olika uppfattningar ska dessa organ söka enighet enligt ovannämnda villkor, och artikel 6 i tillämpningsförordningen ska tillämpas.

5. Den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning, antingen provisoriskt eller slutgiltigt, har fastställts vara tillämplig ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen om detta.

6. Om den berörda personen underlåter att lämna den information som avses i punkt 1 ska, på initiativ av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i personens bosättningsmedlemsstat, denna artikel tillämpas så snart som institutionen, eventuellt genom en annan berörd institution, fått kännedom om denna persons situation.

▼B

Artikel 17

Förfarande för tillämpning av artikel 15 i grundförordningen

Kontraktsanställda vid Europeiska gemenskaperna ska utöva sin rätt att välja enligt artikel 15 i grundförordningen när anställningsavtalet undertecknas. Den myndighet som är behörig att ingå detta avtal ska underrätta den institution som har utsetts av den medlemsstat vars lagstiftning den kontraktsanställde vid Europeiska gemenskaperna har valt.

Artikel 18

Förfarande för tillämpning av artikel 16 i grundförordningen

En begäran från arbetsgivaren eller den berörda personen om undantag från artiklarna 11–15 i grundförordningen ska, om möjligt i förväg, lämnas till den behöriga myndigheten eller det organ som utsetts av myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning arbetstagaren eller den berörda personen begär att få omfattas av.

Artikel 19

Tillhandahållande av information till berörda personer och arbetsgivare

1. Den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning enligt avdelning II i grundförordningen blir tillämplig, ska underrätta den berörda personen och, i förekommande fall, personens arbetsgivare, om de skyldigheter som föreskrivs i den lagstiftningen. Den behöriga institutionen ska ge dem den hjälp som behövs för fullgörandet av de formaliteter som krävs enligt den lagstiftningen.

2. På begäran av den berörda personen eller av arbetsgivaren, ska den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig enligt avdelning II i grundförordningen, utfärda ett intyg om att sådan lagstiftning är tillämplig och, i förekommande fall, ange till och med vilken dag och på vilka villkor.

Artikel 20

Samarbete mellan institutionerna

1. De berörda institutionerna ska till den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning enligt avdelning II i grundförordningen är tillämplig på en person, lämna de uppgifter som behövs för att fastställa den dag då den lagstiftningen blir tillämplig samt de avgifter som personen och dennes arbetsgivare ska betala enligt den lagstiftningen.

2. Den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning enligt avdelning II i grundförordningen blir tillämplig på en person, ska göra informationen om den dag då den lagstiftningen ska börja tillämpas tillgänglig för den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning personen senast omfattades av.

▼B

Artikel 21

Arbetsgivarens skyldigheter

1. En arbetsgivare som har sitt säte eller driftsställe utanför den behöriga medlemsstaten, ska fullgöra alla skyldigheter som föreskrivs enligt den lagstiftning dess anställda omfattas av, särskilt skyldigheten att betala de avgifter som föreskrivs enligt den lagstiftningen, som om arbetsgivaren hade sitt säte eller driftsställe i den behöriga medlemsstaten.

2. En arbetsgivare som inte har något driftställe i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig, får komma överens med en anställd om att den anställde ska fullgöra arbetsgivarens skyldigheter att betala avgifter för dess räkning utan att arbetsgivarens underliggande skyldigheter åsidosätts. Arbetsgivaren ska meddela den behöriga institutionen i den medlemsstaten om sådana överenskommelser.

AVDELNING III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER AVSEENDE DE OLIKA FÖRMÅNSKATEGORIERNA

KAPITEL I

Förmåner vid sjukdom, moderskaps- och likvärdiga faderskapsförmåner

Artikel 22

Allmänna genomförandebestämmelser

1. De behöriga myndigheterna eller institutionerna ska se till att försäkrade personer lämnas all nödvändig information om förfarandena och villkoren för beviljandet av vårdförmåner när sådana förmåner tas emot inom territoriet för en annan medlemsstat än den behöriga institutionens medlemsstat.

2. Utan hinder av artikel 5 a i grundförordningen kan en medlemsstat bli ansvarig för kostnaderna för förmåner i enlighet med artikel 22 i grundförordningen endast om den försäkrade personen antingen har ansökt om pension enligt lagstiftningen i den medlemsstaten, eller enligt artiklarna 23–30 i grundförordningen uppbär pension enligt den medlemsstatens lagstiftning.

Artikel 23

Tillämpliga bestämmelser när det finns flera än ett system i bosättnings- eller vistelsemedlemsstaten

Om bosättnings- eller vistelsemedlemsstatens lagstiftning omfattar flera än ett försäkringssystem vid sjukdom, moderskap eller faderskap för flera än en kategori av försäkrade personer, ska de tillämpliga bestämmelserna enligt artiklarna 17, 19.1, 20, 22, 24 och 26 i grundförordningen vara bestämmelserna i lagstiftningen om det allmänna systemet för anställda.

▼B

Artikel 24

Bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

1. Vid tillämpningen av artikel 17 i grundförordningen ska den försäkrade personen och/eller hans eller hennes familjemedlemmar vara skyldiga att registrera sig vid institutionen på bosättningsorten. Deras rätt till vårdförmåner i bosättningsmedlemsstaten ska intygas genom en handling utfärdad av den behöriga institutionen på begäran av den försäkrade personen eller på begäran av institutionen på bosättningsorten.

2. Den handling som avses i punkt 1 ska förbli giltig till dess att den behöriga institutionen informerar institutionen på bosättningsorten om att den inte längre gäller.

Institutionen på bosättningsorten ska underrätta den behöriga institutionen om varje registrering som den har gjort enligt punkt 1 och om varje ändring eller upphävande av denna registrering.

3. Denna artikel ska även gälla de personer som avses i artiklarna 22, 24, 25 och 26 i grundförordningen.

Artikel 25

Vistelse i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

A. *Förfarande och rättigheternas omfattning*

1. När artikel 19 i grundförordningen tillämpas ska den försäkrade personen tillhandahålla vårdgivaren i den medlemsstat där han eller hon vistas en handling som utfärdats av dennes behöriga institution och i vilken det anges att personen har rätt till vårdförmåner. Om den försäkrade personen inte har en sådan handling, ska institutionen på vistelseorten, på begäran eller om det av andra skäl är nödvändigt, vända sig till den behöriga institutionen för att erhålla handlingen.

2. Denna handling ska visa att den försäkrade personen har rätt till vårdförmåner enligt artikel 19 i grundförordningen på samma villkor som dem som gäller för personer som är försäkrade enligt lagstiftningen i vistelsemedlemsstaten.

3. De vårdförmåner som avses i artikel 19.1 i grundförordningen ska avse de vårdförmåner som utges i vistelsemedlemsstaten, enligt dess lagstiftning, och som av medicinska skäl är nödvändiga för att den försäkrade personen inte ska vara tvungen att före slutet av sin planerade vistelse återvända till den behöriga medlemsstaten för att få den nödvändiga behandlingen.

B. *Förfaranden och arrangemang för ersättning av utgifter för vårdförmåner*

4. Om den försäkrade personen faktiskt har betalat hela eller delar av kostnaden för vårdförmåner som utgivits enligt artikel 19 i grundförordningen, och om en försäkrad person kan få ersättning för dessa kostnader enligt den lagstiftning som tillämpas av institutionen på vistelseorten, får den försäkrade personen lämna in sin ansökan om ersättning till institutionen på vistelseorten. Denna institution ska i så fall direkt ersätta den berörda personen för de kostnader som motsvarar dessa förmåner inom de ramar och på de taxevillkor för ersättning som föreskrivs i dess lagstiftning.

▼B

5. Om ersättning för sådana kostnader inte begärs direkt vid institutionen på vistelseorten, ska den behöriga institutionen ersätta den berörda personen för hans eller hennes kostnader i enlighet med de taxevillkor för ersättning som gäller för institutionen på vistelseorten, eller utge de belopp som institutionen på vistelseorten skulle ha fått ersättning för, om artikel 62 i tillämpningsförordningen hade tillämpats i det berörda fallet.

Institutionen på vistelseorten ska på begäran lämna den behöriga institutionen alla nödvändiga upplysningar om dessa taxor och belopp.

6. Genom undantag från punkt 5 får den behöriga institutionen ersätta kostnaderna inom de tidsfrister och på de taxevillkor för ersättning som föreskrivs i dess lagstiftning, under förutsättning att den försäkrade personen har samtyckt till att denna bestämmelse tillämpas på honom eller henne.

7. Om det i vistelsemedlemsstatens lagstiftning inte föreskrivs någon ersättning enligt punkterna 4 och 5 i det berörda fallet, får den behöriga institutionen lämna ersättning för kostnaderna inom de tidsfrister och på de taxevillkor som föreskrivs i dess lagstiftning utan att den försäkrade personen har lämnat sitt samtycke.

8. Ersättningen till den försäkrade personen ska inte i något fall överskrida personens faktiska kostnader.

9. Vid betydande utgifter får den behöriga institutionen betala ut ett lämpligt förskott till den försäkrade personen, så snart som denne lämnar in en ansökan om ersättning till institutionen.

C. *Familjemedlemmar*

10. Punkterna 1–9 ska även gälla för den försäkrade personens familjemedlemmar.

Artikel 26

Planerad vård

A. *Tillståndsförfarande*

1. När artikel 20.1 i grundförordningen tillämpas ska den försäkrade personen för institutionen på vistelseorten uppvisa en handling som har utfärdats av den behöriga institutionen. I denna artikel avses med behörig institution den institution som bär kostnaden för den planerade vården; i de fall som avses i artiklarna 20.4 och 27.5 i grundförordningen, där de vårdförmåner som tillhandahålls bosättningsmedlemsstaten ersätts på grundval av fasta belopp, ska institutionen på bosättningsorten anses vara den behöriga institutionen.

2. Om en försäkrad person inte är bosatt i den behöriga medlemsstaten, ska denne söka tillstånd från institutionen på bosättningsorten, vilken ska vidarebefordra den till den behöriga institutionen utan dröjsmål.

I dessa fall ska institutionen på bosättningsorten intyga huruvida villkoren i artikel 20.2 andra meningen i grundförordningen är uppfyllda i bosättningsmedlemsstaten.

▼B

Den behöriga institutionen får vägra att bevilja det begärda tillståndet endast om, enligt en bedömning från institutionen på bosättningsorten, villkoren enligt artikel 20.2 andra meningen i grundförordningen inte är uppfyllda i den försäkrade personens bosättningsmedlemsstat, eller om samma vård kan tillhandahållas i den behöriga medlemsstaten inom en tid som är medicinskt försvarbar med hänsyn till personens aktuella hälsotillstånd och sjukdomens sannolika förlopp.

Den behöriga institutionen ska informera bosättningsorten om sitt beslut.

Om inget svar lämnas inom den tidsfrist som fastställs i den nationella lagstiftningen ska den behöriga institutionen anses ha beviljat tillståndet.

3. Om en försäkrad person som inte är bosatt i den behöriga medlemsstaten är i behov av akut livsnödvändig vård, och tillståndet inte kan vägras enligt artikel 20.2 andra meningen i grundförordningen ska tillståndet beviljas av institutionen på bosättningsorten för den behöriga institutionens räkning, som omedelbart ska underrättas av institutionen på bosättningsorten.

Den behöriga institutionen ska godta de undersöknings- och behandlingsbeslut som fastställts av läkare som har godkänts av den institution på bosättningsorten som utfärdar tillståndet beträffande behovet av akut livsnödvändig vård.

4. Den behöriga institutionen ska när som helst under förfarandet för beviljande av tillståndet ha rätt att kräva att den försäkrade personen undersöks av en läkare i vistelse- eller bosättningsmedlemsstaten som institutionen själv väljer.

5. Institutionen på vistelseorten ska, utan att det påverkar något beslut om tillstånd, informera den behöriga institutionen för det fall det förefaller medicinskt lämpligt att komplettera den vård som omfattas av det gällande tillståndet.

B. *Ersättning av den försäkrade personens utgifter för vårdförmåner*

6. Artikel 25.4 och 25.5 i tillämpningsförordningen ska även gälla, dock utan att det påverkar tillämpningen av punkt 7.

7. Om den försäkrade personen faktiskt har betalat alla eller en del av kostnaderna för den läkarvård som omfattas av tillståndet och de kostnader som den behöriga institutionen är skyldig att ersätta institutionen på vistelseorten eller den försäkrade personen enligt punkt 6 (faktisk kostnad) är lägre än de kostnader som den hade varit tvungen att betala för samma behandling i den behöriga medlemsstaten (fiktiv kostnad), ska den behöriga institutionen, på begäran, ersätta den försäkrade personens vårdkostnader upp till det belopp med vilket den fiktiva kostnaden överstiger den faktiska kostnaden. Ersättningsbeloppet får dock inte överstiga beloppet av den försäkrade personens faktiska utgifter, och hänsyn får tas till det belopp som den försäkrade personen skulle ha fått betala om behandlingen hade getts i den behöriga medlemsstaten.

▼B

C. *Ersättning av utgifter för resor och uppehälle i samband med planerad vård*

8. Om det i den nationella lagstiftning som är tillämplig på den behöriga institutionen föreskrivs om ersättning för de utgifter för resor och uppehälle som har direkt samband med behandlingen av den försäkrade personen, ska institutionen stå för sådana kostnader för den berörda personen och, om nödvändigt, för en medföljande person, när ett tillstånd beviljas för behandling i en annan medlemsstat.

D. *Familjemedlemmar*

9. Punkterna 1–8 ska även gälla för de försäkrade personernas familjemedlemmar.

Artikel 27

Kontantförmåner vid arbetsoförmåga vid vistelse eller bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

A. *Förfarande som den försäkrade personen ska följa*

1. Om den försäkrade personen enligt lagstiftningen i den behöriga medlemsstaten måste uppvisa ett intyg för att ha rätt till kontantförmåner i samband med arbetsoförmåga enligt artikel 21.1 i grundförordningen, ska den försäkrade personen begära att den läkare i bosättningsmedlemsstaten som fastställde personens hälsotillstånd intygar dennes arbetsoförmåga och anger dess troliga varaktighet.

2. Den försäkrade personen ska sända intyget till den behöriga institutionen inom den tid som fastställs i den behöriga medlemsstatens lagstiftning.

3. Om de behandlande läkarna i bosättningsmedlemsstaten inte utfärdar intyg om arbetsoförmåga, och sådana intyg krävs enligt den behöriga medlemsstatens lagstiftning, ska den berörda personen lämna en begäran direkt till institutionen på bosättningsorten. Denna institution ska omedelbart se till att arbetsoförmågan blir medicinskt bedömd och att det intyg som avses i punkt 1 utfärdas. Intyget ska utan dröjsmål översändas till den behöriga institutionen.

4. Översändandet av den handling som avses i punkterna 1, 2 och 3 ska inte frita den försäkrade personen från att fullgöra de skyldigheter som föreskrivs i den tillämpliga lagstiftningen, särskilt gentemot sin arbetsgivare. Arbetsgivaren eller den behöriga institutionen kan i förekommande fall anmoda arbetstagaren att delta i aktiviteter som syftar till att främja och stödja den försäkrade personens återvändande till arbetsmarknaden.

B. *Förfarande som institutionen i bosättningsmedlemsstaten ska följa*

5. På den behöriga institutionens begäran ska institutionen på bosättningsorten genomföra nödvändiga administrativa kontroller eller läkarundersökningar av den berörda personen i överensstämmelse med den lagstiftning som den ska tillämpa. Institutionen på bosättningsorten ska till den behöriga institutionen utan dröjsmål vidarebefordra den undersökande läkarens utlåtande om i synnerhet arbetsoförmågans troliga varaktighet.

▼B

C. *Förfarande som ska följas av den behöriga institutionen*

6. Den behöriga institutionen ska under alla omständigheter ha rätt att kräva att den försäkrade personen undersöks av en läkare som institutionen själv har valt.

7. Utan att det påverkar artikel 21.1 andra meningen i grundförordningen ska den behöriga institutionen direkt till den berörda personen utge kontantförmånerna och, om nödvändigt, underrätta institutionen på bosättningsorten om detta.

8. Vid tillämpningen av artikel 21.1 i grundförordningen ska de uppgifter i ett intyg om arbetsoförmåga, som utfärdats i en annan medlemsstat för en försäkrad person på grundval av den undersökande läkarens eller institutionens utlåtande om hälsotillståndet, ha samma rättsverkan som ett intyg som upprättas i den behöriga medlemsstaten.

9. Om den behöriga institutionen vägrar att utge kontantförmåner, ska den meddela den försäkrade personen om sitt beslut och samtidigt meddela institutionen på bosättningsorten om beslutet.

D. *Förfarande vid vistelse i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten*

10. Punkterna 1–9 ska även gälla när den försäkrade personen vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

Artikel 28

Kontantförmåner vid långvarigt vårdbehov vid vistelse eller bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

A. *Förfarande som den försäkrade personen ska följa*

1. För att få rätt till kontantförmåner vid långvarigt vårdbehov enligt artikel 21.1 i grundförordningen, ska den försäkrade personen vända sig till den behöriga institutionen. Den behöriga institutionen ska vid behov underrätta institutionen på bosättningsorten om detta.

B. *Förfarande som institutionen på bosättningsorten ska följa*

2. På begäran av den behöriga institutionen ska institutionen på bosättningsorten undersöka om den försäkrade personen har långvarigt vårdbehov. Den behöriga institutionen ska lämna alla upplysningar som behövs för en sådan undersökning till institutionen på bosättningsorten.

C. *Förfarande som den behöriga institutionen ska följa*

3. För att kunna fastställa omfattningen av behovet av långvarig vård ska den behöriga institutionen ha rätt att kräva att den försäkrade personen undersöks av en läkare eller en annan sakkunnig som institutionen har valt.

4. Artikel 27.7 i tillämpningsförordningen ska även gälla.

▼B

D. *Förfarande vid vistelse i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten*

5. Punkterna 1–4 ska även gälla när den försäkrade personen vistas i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

E. *Familjemedlemmar*

6. Punkterna 1–5 ska även gälla för den försäkrade personens familjemedlemmar.

Artikel 29

Tillämpning av artikel 28 i grundförordningen

Om den medlemsstat där den tidigare gränsarbetaren senast arbetade som anställd eller utövade sin verksamhet inte längre är den behöriga medlemsstaten, och den tidigare gränsarbetaren eller en medlem av dennes familj reser dit för att erhålla vårdförmåner i enlighet med artikel 28 i grundförordningen, ska personen för institutionen på vistelseorten uppvisa en handling utfärdad av den behöriga institutionen.

Artikel 30

Pensionstagares avgifter

Om en person erhåller pension från mer än en medlemsstat, ska det avgiftsbelopp som dras från samtliga utbetalda pensioner under inga omständigheter överstiga det belopp som ska dras av när det gäller en person som erhåller samma pensionsbelopp från den behöriga medlemsstaten.

Artikel 31

Tillämpning av artikel 34 i grundförordningen

A. *Förfarande som den behöriga institutionen ska följa*

1. Den behöriga institutionen ska informera den berörda personen om bestämmelserna i artikel 34 i grundförordningen om förhindrande av sammanträffande av förmåner. Tillämpningen av dessa regler ska säkerställa att den person som inte är bosatt i den behöriga medlemsstaten är berättigad till förmåner motsvarande minst samma totalbelopp eller värde som personen skulle vara berättigad till om denna var bosatt i den medlemsstaten.

2. Den behöriga institutionen ska även informera institutionen på bosättnings- eller vistelseorten om utbetalning av kontantförmåner vid långvarigt vårdbehov, om det i den lagstiftning som den senare institutionen tillämpar föreskrivs vårdförmåner vid långvarigt vårdbehov, vilka ingår i den förteckning som avses i artikel 34.2 i grundförordningen.

B. *Förfarande som institutionen på bosättnings- eller vistelseorten ska följa*

3. Institutionen på bosättnings- eller vistelseorten ska, efter att ha mottagit uppgifterna enligt punkt 2, utan dröjsmål informera den behöriga institutionen om eventuella vårdförmåner vid långvarigt vårdbehov avsedda för samma ändamål som den enligt sin lagstiftning beviljar den berörda personen, och om tillämplig taxa för ersättning.

▼B

4. Administrativa kommissionen ska vid behov besluta om tillämpningsåtgärder för denna artikel.

Artikel 32

Särskilda genomförandeåtgärder

1. Om en person eller en grupp av personer på begäran har undantagits från obligatorisk sjukförsäkring och alltså inte omfattas av ett system för sjukförsäkring på vilket grundförordningen är tillämplig, ska inte institutionen i en annan medlemsstat, uteslutande på grund av detta undantag, bli ansvarigt för att bära kostnaderna för vård- eller kontantförmåner till sådana personer eller en familjemedlem enligt avdelning III kapitel I i grundförordningen.

2. För de medlemsstater som avses i bilaga 2 ska bestämmelserna om vårdförmåner i avdelning III kapitel I i grundförordningen tillämpas på personer som har rätt till vårdförmåner endast på grundval av en särskild ordning för enbart offentligt anställda i den omfattning som där anges.

En annan medlemsstats institution ska då inte, uteslutande på grund av detta, bli ansvarig för att bära kostnaderna för vård- eller kontantförmåner till dessa personer eller deras familjemedlemmar.

3. När de personer som avses i punkterna 1 och 2 och deras familjemedlemmar är bosatta i en medlemsstat där rätten till vårdförmåner inte förutsätter försäkring, eller verksamhet som anställd eller egenföretagare, ska de vara skyldiga att betala hela kostnaden för vårdförmåner som utgivits i deras bosättningsland.

KAPITEL II

Förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar

Artikel 33

Rätt till vårdförmåner och kontantförmåner vid bosättning eller vistelse i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

1. Vid tillämpningen av artikel 36 i grundförordningen ska de förfaranden som anges i artiklarna 24–27 i tillämpningsförordningen även gälla.

2. Vid tillhandahållandet av särskilda förmåner i samband med olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar enligt nationell lagstiftning i vistelse- eller bosättningsmedlemsstaten, ska den medlemsstatens institution omedelbart informera den behöriga institutionen.

▼B

Artikel 34

Förfarande vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar som uppkommer i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten

1. Om ett olycksfall i arbetet inträffar eller en arbetssjukdom först konstateras i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten, ska olycksfallet eller sjukdomen deklareras eller anmälas i enlighet med den behöriga medlemsstatens lagstiftning, om en sådan deklaration eller anmälan ska göras enligt nationell lagstiftning, utan att det, i förekommande fall, påverkar tillämpningen av alla andra lagbestämmelser i den medlemsstat där olycksfallet inträffade eller där arbetssjukdomen först konstaterades, som i ett sådant fall ska fortsätta att tillämpas. Denna deklaration eller anmälan ska skickas till den behöriga institutionen.

2. Institutionen i den medlemsstat inom vars territorium olycksfallet i arbetet inträffade eller arbetssjukdomen först konstaterades ska till den behöriga institutionen översända de läkarintyg som har utfärdats på den medlemsstatens territorium.

3. Om ett olycksfall har inträffat på väg till eller från arbetet inom en annan medlemsstats territorium än den behöriga medlemsstaten och det är nödvändigt att göra en utredning inom den förstnämnda medlemsstatens territorium för att fastställa eventuell rätt till förmåner, kan en person utses för det ändamålet av den behöriga institutionen som då ska underrätta myndigheterna i denna medlemsstat om detta. Institutionerna ska samarbeta vid bedömningen av all relevant information och genomgången av rapporter och alla andra handlingar som rör olycksfallet.

4. När behandlingen har avslutats ska, på begäran av den behöriga institutionen, en detaljerad rapport skickas tillsammans med läkarintyg om de bestående följderna av olycksfallet eller sjukdomen, särskilt den skadade personens aktuella hälsotillstånd och hans tillfrisknande eller bestående men av skadorna. Arvoden i samband med detta ska betalas av institutionen på bosättningsorten, eller, i förekommande fall, på vistelseorten, enligt den taxa som institutionen tillämpar och ska debiteras den behöriga institutionen.

5. Den behöriga institutionen ska, på begäran av institutionen på bosättnings- eller vistelseorten, underrätta den om det beslut i vilket dagen för tillfrisknande eller för fastställande av att skadan är bestående anges och om ett eventuellt beslut om beviljande av pension.

Artikel 35

Tvist om ett olycksfalls eller en sjukdoms samband med arbete

1. Om den behöriga institutionen i de fall som avses i artikel 36.2 i grundförordningen inte anser att lagstiftningen om olycksfall i arbetet eller arbetssjukdomar är tillämplig, ska den utan dröjsmål underrätta den institution på bosättnings- eller vistelseorten som har utgett vårdförmånerna om detta, och vårdförmånerna ska då anses utgöra sjukförsäkringsförmåner.

2. När ett slutgiltigt beslut har fattats i det ärendet ska den behöriga institutionen utan dröjsmål underrätta den institution på bosättnings- eller vistelseorten som har utgett vårdförmånerna om detta.

▼B

Om det inte kan fastställas att det rör sig om ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom ska vårdförmåner fortsätta att utgå som sjukförsäkringsförmåner om den berörda personen har rätt till sådana förmåner.

Om det fastställs att det rör sig om ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom ska de vårdförmåner som personen har fått enligt sjukförsäkringen, från och med den tidpunkt då olycksfallet inträffade eller då arbetssjukdomen först fastställdes, anses som förmåner vid ett olycksfall i arbetet eller en arbetssjukdom.

3. Artikel 6.5 andra stycket i tillämpningsförordningen ska även tillämpas.

Artikel 36

Förfarande vid exponering för risk för en arbetssjukdom i flera än en medlemsstat

1. I det fall som avses i artikel 38 i grundförordningen ska deklarationen eller anmälan om arbetssjukdomen översändas till den behöriga institutionen för arbetssjukdomar i den medlemsstat enligt vars lagstiftning den berörda personen senast arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat sjukdomen.

Om den institution till vilken deklarationen eller anmälan översänts, konstaterar att personen senast arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat arbetssjukdomen enligt en annan medlemsstats lagstiftning, ska den översända deklarationen eller anmälan och alla bifogade handlingar till motsvarande institution i den medlemsstaten.

2. Om institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning den berörda personen senast arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat arbetssjukdomen, konstaterar att personen i fråga eller dennes efterlevande inte uppfyller kraven i den lagstiftningen, bland annat på grund av att den berörda personen i den medlemsstaten aldrig har arbetat som anställd eller utövade verksamhet som förorsakat arbetssjukdomen eller på grund av att den medlemsstaten inte erkänner sjukdomen som arbetssjukdom, ska denna institution utan dröjsmål översända deklarationen eller anmälan med alla bifogade handlingar, inklusive undersökningsresultat och specialistutlåtanden från de läkarundersökningar som gjorts genom den förstnämnda institutionen, till institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning den berörda personen tidigare arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat arbetssjukdomen.

3. Vid behov ska institutionerna upprepa förfarandet som anges i punkt 2 och återföra ärendet till motsvarande institution i den medlemsstat enligt vars lagstiftning den berörda personen först arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat arbetssjukdomen.

▼B

Artikel 37

Informationsutbyte mellan institutionerna och utbetalning av förskott vid överklagande av ett beslut om avslag

1. Vid överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan som fattats av institutionen i en av de medlemsstater enligt vars lagstiftning den berörda personen arbetade som anställd eller utövade verksamhet som kan ha förorsakat arbetssjukdomen, ska den institutionen lämna en underrättelse om överklagandet till den institution till vilken deklarationen eller anmälan har översänts, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 36.2 i tillämpningsförordningen, och därefter underrätta den när ett slutgiltigt beslut har fattats.

2. Om en person har rätt till förmåner enligt den lagstiftning som tillämpas av den institution till vilken deklarationen eller anmälan har översänts, ska denna institution betala ut förskott med ett belopp som vid behov ska fastställas, efter samråd med den institution vars beslut har överklagats, på ett sätt som gör att för stora utbetalningar undviks. Den sistnämnda institutionen ska återbetala förskottsbeloppet om den efter överklagandet är skyldig att utge de förmånerna. Detta belopp ska sedan dras av från de förmåner som personen har rätt till, i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 72 och 73 i tillämpningsförordningen.

3. Artikel 6.5 andra stycket i tillämpningsförordningen ska även gälla.

Artikel 38

Förvärrande av en arbetssjukdom

I de fall som avses i artikel 39 i grundförordningen är den sökande skyldig att lämna alla upplysningar om förmåner som tidigare har beviljats för den berörda arbetssjukdomen till institutionen i den medlemsstat hos vilken denne ansöker om förmåner. Denna institution får vända sig till alla andra institutioner som tidigare har varit behöriga för att få de upplysningar som den anser nödvändiga.

Artikel 39

Bedömning av graden av arbetsoförmåga vid tidigare eller senare olycksfall i arbetet eller arbetssjukdom

Om en tidigare eller senare arbetsoförmåga förorsakats av ett olycksfall som inträffade då personen i fråga omfattades av lagstiftningen i en medlemsstat där frågan om arbetsoförmågans ursprung saknar betydelse, ska den behöriga institutionen eller det organ som den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten har utsett

a) på begäran av en annan medlemsstats behöriga institution, lämna upplysningar om graden av den tidigare eller senare arbetsoförmågan och, i möjligaste mån, upplysningar som gör det möjligt att fastställa om arbetsoförmågan var en följd av ett olycksfall i arbetet enligt den lagstiftning som tillämpas av institutionen i den sistnämnda medlemsstaten, och

▼B

b) i enlighet med tillämplig lagstiftning beakta graden av arbetsoförmåga som de tidigare eller senare fallen har förorsakat när rätten till förmåner och förmånsbelopp fastställs.

Artikel 40

Inlämnande och behandling av ansökningar om pension eller tilläggsbidrag

För att få rätt till en pension eller ett tilläggsbidrag enligt lagstiftningen i en medlemsstat, ska den berörda personen eller dennes efterlevande som är bosatta inom en annan medlemsstats territorium, i tillämpliga fall, ansöka om detta antingen hos den behöriga institutionen eller hos institutionen på bosättningsorten, som ska vidarebefordra ansökan till den behöriga institutionen.

Ansökan ska innehålla all information som krävs enligt den lagstiftning som den berörda institutionen tillämpar.

Artikel 41

Särskilda genomförandebestämmelser

1. Såvitt avser de medlemsstater som anges i bilaga 2 ska de bestämmelser i avdelning III kapitel 2 i grundförordningen som gäller vårdförmåner tillämpas på personer som har rätt till vårdförmåner, endast på grundval av en särskild ordning för enbart offentligt anställda i den omfattning som där anges.

2. Artikel 32.2 andra stycket och 32.3 i tillämpningsförordningen ska även gälla.

KAPITEL III

Ersättning vid dödsfall

Artikel 42

Ansökan om ersättning vid dödsfall

Vid tillämpningen av artiklarna 42 och 43 i grundförordningen ska ansökan om ersättning vid dödsfall lämnas till antingen den behöriga institutionen eller till institutionen på den sökandes bosättningsort, som därefter ska vidarebefordra ansökan till den behöriga institutionen.

Ansökan ska innehålla all information som krävs enligt den lagstiftning som den behöriga institutionen tillämpar.

KAPITEL IV

Invaliditetsförmåner, ålderspension och efterlevandepension

Artikel 43

Tilläggsbestämmelser för beräkning av förmånerna

1. Vid beräkningen av det teoretiska och det faktiska förmånsbeloppet enligt artikel 52.1 b i grundförordningen ska de regler som föreskrivs i artikel 12.3, 12.4, 12.5 och 12.6 i tillämpningsförordningen tillämpas.

▼B

2. Om perioder av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring inte har beaktats enligt artikel 12.3 i tillämpningsförordningen, ska institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning de perioderna har fullgjorts, beräkna det belopp som de perioderna motsvarar enligt den lagstiftning som den tillämpar. Det faktiska förmånsbeloppet, beräknat enligt artikel 52.1 b i grundförordningen, ska ökas med det belopp som motsvarar perioderna av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring.

3. Institutionen i varje medlemsstat ska, enligt den lagstiftning som den tillämpar, beräkna det belopp som svarar mot de perioder av frivillig försäkring eller frivillig fortsättningsförsäkring som enligt artikel 53.3 c i grundförordningen inte ska omfattas av en annan medlemsstats bestämmelser om indragning, minskning eller innehållande.

Om den lagstiftning som tillämpas av den behöriga institutionen inte medger att institutionen fastställer detta belopp direkt på grund av att försäkringsperioder tilldelas olika värden enligt lagstiftningen, får ett fiktivt belopp fastställas. Administrativa kommissionen ska fastställa detaljerade arrangemang för fastställande av detta fiktiva belopp.

Artikel 44

Beaktande av perioder för vård av barn

1. I denna artikel avses med ”period för vård av barn” perioder som enligt en medlemsstats lagstiftning tillgodoräknas eller ger ett tillägg till en pension uttryckligen på grund av att en person har haft vård om ett barn, oavsett vilken metod som används för att beräkna perioderna och oavsett om de intjänas under vårdtiden eller erkänns retroaktivt.

2. Om en period för vård av barn inte beaktas enligt lagstiftningen i den medlemsstat som är behörig enligt avdelning II i grundförordningen, ska institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning var tillämplig på den berörda personen, på grundval av att personen hade anställning eller bedrev verksamhet som egenföretagare vid den tidpunkt då perioden för vård av barn enligt den lagstiftningen började beaktas för det berörda barnet, fortsatt vara ansvarig för att beakta denna period som en period för vård av barn enligt dess egen lagstiftning, som om vården av barnet ägt rum på dess territorium.

3. Punkt 2 ska inte tillämpas om den berörda personen omfattas eller börjar omfattas av lagstiftningen i en annan medlemsstat på grund av att personen har anställning eller bedriver verksamhet som egenföretagare.

Artikel 45

Ansökan om förmåner

A. *Inlämning av ansökan om förmåner enligt typ A-lagstiftning, enligt artikel 44.2 i grundförordningen*

1. För att få rätt till förmåner enligt typ A-lagstiftning, enligt artikel 44.2 i grundförordningen, ska den sökande lämna in en ansökan till institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning denne omfattades av när den arbetsoförmåga som följts av invaliditet eller förvärrad invaliditet uppkom, eller till institutionen på bosättningsorten, som ska vidarebefordra ansökan till den första institutionen.

▼B

2. Om kontantförmåner vid sjukdom har utgetts, ska den dag då ansökan om pension lämnades in i förekommande fall anses som den sista dag då dessa förmåner kan utgå.

3. I det fall som avses i artikel 47.1 i grundförordningen ska den institution hos vilken den berörda personen senast var försäkrad underrätta den institution som först svarade för utbetalningen av förmånerna om beloppet och den dag från och med vilken förmånerna betalats ut enligt den lagstiftning som den tillämpar. Från och med den dagen ska de förmåner som personen hade rätt till innan invaliditeten förvärrades dras in eller minskas till det belopp som motsvarar det tillägg som avses i artikel 47.2 i grundförordningen.

B. *Inlämning av andra ansökningar om förmåner*

4. I andra fall än de som avses i punkt 1 ska den sökande lämna in ansökan till institutionen på sin bosättningsort eller till institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning han senast omfattades av. Om den berörda personen inte vid någon tidpunkt omfattades av den lagstiftning som institutionen på bosättningsorten tillämpar, ska denna institution vidarebefordra ansökan till institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning han senast omfattades av.

5. Dagen för inlämning av ansökan gäller för alla berörda institutioner.

6. Om den sökande, trots uppmaning att göra detta, inte har meddelat att han har varit anställd eller bosatt i andra medlemsstater, ska, med avvikelse från punkt 5, den dag då den sökande kompletterade sin ursprungliga ansökan eller lämnade in en ny ansökan för de anställnings- och/eller bosättningsperioder som saknades, anses som den dag då ansökan lämnades in till den institution som tillämpar den berörda lagstiftningen, om inte förmånligare bestämmelser gäller enligt den lagstiftningen.

Artikel 46

Handlingar och uppgifter som den sökande ska bifoga sin ansökan

1. Den sökande ska lämna in sin ansökan enligt bestämmelserna i den lagstiftning som tillämpas av den institution som avses i artikel 45.1 eller 45.4 i tillämpningsförordningen, och den ska åtföljas av de styrkande handlingar som krävs i den lagstiftningen. Den sökande ska särskilt tillhandahålla alla tillgängliga relevanta uppgifter och styrkande handlingar som gäller försäkringsperioder (institutioner, identifieringsnummer), anställning (arbetsgivare) eller verksamhet som egenföretagare (art av verksamhet samt plats) och bosättning (adresser), vilka kan ha fullgjorts enligt annan lagstiftning samt dessa perioders längd.

2. Om den sökande enligt artikel 50.1 i grundförordningen begär att beviljandet av åldersförmåner enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater skjuts upp, ska den sökande meddela detta i sin ansökan och ange enligt vilken lagstiftning han ansöker om uppskjutet uttag. För att den sökande ska kunna utnyttja denna rätt, ska de berörda institutionerna på begäran av den sökande lämna alla uppgifter de har till denne så att han kan bedöma följderna av samtidiga eller på varandra följande förmåner som han kan ansöka om.

▼B

3. Om en sökande återkallar en ansökan om förmåner när detta medges i en viss medlemsstats lagstiftning, ska det inte betraktas som ett samtidigt återkallande av ansökningar om förmåner enligt andra medlemsstaters lagstiftning.

Artikel 47

De berörda institutionernas handläggning av ansökningar

A. *Kontaktinstitution*

1. Den institution till vilken ansökan om förmåner lämnas eller vidarebefordras i enlighet med artikel 45.1 eller 45.4 i tillämpningsförordningen ska nedan kallas ”kontaktinstitution”. Institutionen på bosättningsorten ska inte kallas kontaktinstitution om den berörda personen inte någon gång har omfattats av den lagstiftning som den institutionen tillämpar.

Denna institution ska, förutom att behandla ansökan om förmåner enligt den lagstiftning som den tillämpar, i sin egenskap av kontaktinstitution främja utbyte av uppgifter, meddelande av beslut och de insatser som är nödvändiga för de berörda institutionernas handläggning av ansökan och på begäran förse den sökande med varje uppgift av betydelse för gemenskapsaspekten av denna handläggning och hålla den sökande underrättad om hur handläggningen fortskrider.

B. *Behandling av ansökningar om förmåner enligt typ A-lagstiftning, enligt artikel 44 i grundförordningen*

2. I det fall som avses i artikel 44.3 i grundförordningen ska kontaktinstitutionen vidarebefordra alla handlingar som gäller den berörda personen till den institution hos vilken personen tidigare var försäkrad, vilken i sin tur ska handlägga ärendet.

3. Artiklarna 48–52 i tillämpningsförordningen ska inte tillämpas vid handläggningen av de ansökningar som avses i artikel 44 i grundförordningen.

C. *Handläggning av andra ansökningar om förmåner*

4. I andra fall än de som avses i punkt 2 ska kontaktinstitutionen utan dröjsmål vidarebefordra ansökningarna om förmåner och alla handlingar som den har tillgängliga och, vid behov, de relevanta handlingar som den sökande har tillhandahållit, till alla berörda institutioner så att de kan påbörja handläggningen av ansökan samtidigt. Kontaktinstitutionen ska underrätta de övriga institutionerna om de försäkrings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt dess lagstiftning. Den ska också ange vilka handlingar som ska lämnas in vid ett senare datum och komplettera ansökan snarast möjligt.

5. Var och en av de berörda institutionerna ska snarast möjligt underrätta kontaktinstitutionen och de övriga berörda institutionerna om de försäkrings- eller bosättningsperioder som fullgjorts enligt den lagstiftning som den tillämpar.

6. Var och en av de berörda institutionerna ska beräkna förmånsbeloppet i enlighet med artikel 52 i grundförordningen och underrätta kontaktinstitutionen och de övriga berörda institutionerna om sitt beslut, om förmånsbeloppet och om uppgifter som behövs för artiklarna 53–55 i grundförordningen.

▼B

7. Om en institution, på grundval av de upplysningar som avses i punkterna 4 och 5 i den här artikeln, konstaterar att artikel 46.2 eller artikel 57.2 eller 57.3 i grundförordningen ska tillämpas, ska den underrätta kontaktinstitutionen och de andra berörda institutionerna om detta.

Artikel 48

Meddelande av beslut till sökanden

1. Varje institution ska meddela sökanden om det beslut som den har fattat i enlighet med den tillämpliga lagstiftningen. Varje beslut ska innehålla uppgift om de förfaranden och tidsfrister som gäller för överklagan. När kontaktinstitutionen har underrättats om samtliga beslut som fattats av varje institution, ska den skicka en sammanfattning av de besluten till sökanden och de övriga berörda institutionerna. Mallen till sammanfattningen ska utarbetas av administrativa kommissionen. Sammanfattningen ska skickas till sökanden på institutionens språk eller, på begäran av sökanden, på ett språk som denne väljer och som är erkänt som ett av gemenskapsinstitutionernas officiella språk i enlighet med artikel 290 i fördraget.

2. Om sökanden efter mottagandet av sammanfattningen anser att hans rättigheter kan ha påverkats negativt av sambandet mellan beslut som fattats av två eller flera institutioner, ska sökanden ha rätt till en omprövning av de berörda institutionernas beslut inom de tidsfrister som föreskrivs i respektive nationell lagstiftning. Tidsfristerna ska börja löpa från och med dagen för mottagandet av sammanfattningen. Sökanden ska skriftligen meddelas om resultatet av omprövningen.

Artikel 49

Fastställande av invaliditetsgraden

1. När artikel 46.3 i grundförordningen är tillämplig ska enbart kontaktinstitutionen vara behörig att fatta beslut om sökandens invaliditetsgrad, om den lagstiftning som den institutionen tillämpar finns med i bilaga VII till grundförordningen, eller, om så inte är fallet, den institution vars lagstiftning finns med i den bilagan och som sökanden senast omfattades av. Den ska fatta det beslutet så snart som den kan avgöra, i förekommande fall med beaktande av artiklarna 6 och 51 i grundförordningen, om de villkor för rätt till förmåner som anges i den lagstiftning som den tillämpar har uppfyllts. Den ska utan dröjsmål underrätta de andra berörda institutionerna om det beslutet.

Om andra villkor för rätt till förmåner än villkor som avser invaliditetsgrad i den lagstiftning som kontaktinstitutionen tillämpar inte är uppfyllda, med beaktande av artiklarna 6 och 51 i grundförordningen, ska den utan dröjsmål underrätta den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning sökanden senast omfattades av om detta. Om villkoren för rätt till förmåner enligt den lagstiftning som den sistnämnda institutionen tillämpar är uppfyllda, ska denna institution vara behörig att fatta beslut om sökandens invaliditetsgrad. Den ska utan dröjsmål underrätta de andra berörda institutionerna om det beslutet.

När rätten till förmåner fastställs kan det bli nödvändigt att enligt samma villkor återföra frågan till den behöriga institutionen när det gäller invaliditet i den medlemsstat vars lagstiftning sökanden först omfattades av.

▼B

2. Om artikel 46.3 i grundförordningen inte är tillämplig, ska varje institution, i enlighet med sin lagstiftning, ha möjlighet att låta sökanden genomgå en undersökning av en läkare eller annan sakkunnig som den själv väljer för fastställandet av invaliditetsgraden. En medlemsstats institution ska dock beakta de handlingar, läkarutlåtanden och administrativa upplysningar som den fått från institutionen i en annan medlemsstat som om de hade upprättats i den egna medlemsstaten.

Artikel 50

Provisorisk utbetalning av förmåner och förskott på förmåner

1. Utan hinder av artikel 7 i tillämpningsförordningen, ska varje institution som under behandlingen av en ansökan om förmåner konstaterar att sökanden har rätt till en oberoende förmån enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar, i enlighet med artikel 52.1 a i grundförordningen, utan dröjsmål betala ut den förmånen. Den utbetalningen ska betraktas som provisorisk om det beviljade beloppet skulle kunna påverkas av utgången av handläggningen av ansökan.

2. När det framgår av de tillgängliga uppgifterna att sökanden har rätt till en utbetalning från en institution enligt artikel 52.1 b i grundförordningen, ska den institutionen betala ut ett förskott, vars belopp ska ligga så nära som möjligt det belopp som sannolikt kommer att betalas enligt artikel 52.1 b i grundförordningen.

3. Varje institution som ska betala ut de provisoriska förmånerna eller förskottet enligt punkt 1 eller 2, ska utan dröjsmål underrätta sökanden om detta och då särskilt göra personen uppmärksam på att den åtgärd som vidtagits är provisorisk och på rätten att överklaga i enlighet med den lagstiftning den omfattas av.

Artikel 51

Ny beräkning av förmåner

1. Vid en ny beräkning av förmåner enligt artiklarna 48.3 och 48.4, 50.4 och 59.1 i grundförordningen ska artikel 50 i tillämpningsförordningen även gälla.

2. Vid ny beräkning, indragning eller innehållande av en förmån ska den institution som har fattat detta beslut utan dröjsmål underrätta den berörda personen om detta samt informera varje institution hos vilken personen har rätt till en förmån.

Artikel 52

Åtgärder för att påskynda processen för pensionsberäkning

1. För att underlätta och påskynda behandlingen av ansökningar och utbetalningen av förmåner ska de institutioner vars lagstiftning en person har omfattats av

a) utbyta eller tillhandahålla institutioner i andra medlemsstater de uppgifter för identifiering av personer som varierar mellan en tillämplig nationell lagstiftning och en annan och tillsammans säkerställa att dessa identifieringsuppgifter bevaras och motsvarar varandra eller, om det inte är möjligt, ge dessa personer möjligheter att komma åt sina identifieringsuppgifter direkt,

▼B

b) i tillräckligt god tid före tidigast möjliga tidpunkt för uttag av pensionsrättigheter eller före en ålder som ska fastställas enligt nationell lagstiftning, utbyta med eller tillhandahålla den berörda personen och institutioner i andra medlemsstater information (fullgjorda perioder eller andra viktiga uppgifter) om pensionsrättigheterna för de personer som har bytt tillämplig lagstiftning eller, om det inte är möjligt, informera dessa personer om eller ge dem möjligheter att sätta sig in i sin framtida rätt till förmåner.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska administrativa kommissionen avgöra vilken information som ska utbytas eller tillhandahållas samt fastställa lämpliga förfaranden och mekanismer, med beaktande av särdragen, den administrativa och tekniska organisationen och de tekniska hjälpmedel som står till de nationella pensionssystemens förfogande. Administrativa kommissionen ska säkerställa genomförandet av dessa pensionssystem genom att följa upp de åtgärder som vidtagits och deras tillämpning.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 bör den institution i den medlemsstat där den berörda personen för första gången fått ett personligt identifieringsnummer för socialförsäkringsadministrationen erhålla den information som avses i denna artikel.

Artikel 53

Samordningsåtgärder i medlemsstater

1. Om den nationella lagstiftningen innehåller regler för att fastställa ansvarig institution eller tillämpligt system, eller för att hänföra försäkringsperioder till ett specifikt system, ska, utan att tillämpningen av artikel 51 i grundförordningen påverkas, dessa regler tillämpas endast med beaktande av de försäkringsperioder som fullgjorts enligt lagstiftningen i den berörda medlemsstaten.

2. Om den nationella lagstiftningen innehåller regler om samordning mellan de särskilda systemen för offentligt anställda och det allmänna systemet för anställda, ska dessa regler inte påverkas av bestämmelserna i grundförordningen och tillämpningsförordningen.

KAPITEL V

Arbetslöshetsförmåner

Artikel 54

Sammanläggning av perioder och beräkning av förmåner

1. Artikel 12.1 i tillämpningsförordningen ska även gälla för artikel 61 i grundförordningen. Utan att de berörda institutionernas underliggande skyldigheter åsidosätts, får den berörda personen till den behöriga institutionen lämna en handling som har utfärdats av den institution i medlemsstaten vars lagstiftning denne omfattades av under sin senaste period av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare, vilken anger de perioder som personen har fullgjort enligt den lagstiftningen.

▼M2

2. Vid tillämpning av artikel 62.3 i grundförordningen ska den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning den berörda personen omfattades av under sin senaste period av arbete som anställd eller verksamhet som egenföretagare, på begäran av institutionen på bosättningsorten utan dröjsmål förse den institutionen med alla uppgifter som den kan få fram i den medlemsstat där institutionen är belägen och som behövs för beräkningen av arbetslöshetsförmånerna, särskilt lön eller förvärvsinkomst.

▼B

3. När artikel 62 i grundförordningen tillämpas och utan hinder av artikel 63 i denna, ska den behöriga institutionen i en medlemsstat, enligt vars lagstiftning beräkningen av förmånerna skiljer sig åt beroende på antalet familjemedlemmar, också beakta den berörda personens familjemedlemmar som är bosatta i en annan medlemsstat som om de vore bosatta i den behöriga medlemsstaten. Denna bestämmelse ska inte tillämpas när en annan person i den medlemsstat där familjemedlemmarna är bosatta har rätt till arbetslöshetsförmåner som beräknas med beaktande av dessa familjemedlemmar.

Artikel 55

Villkor och begränsningar för bibehållande av rätt till förmåner för en arbetslös person som beger sig till en annan medlemsstat

▼M2

1. För att omfattas av bestämmelserna i artikel 64 eller 65a i grundförordningen ska en arbetslös person som beger sig till en annan medlemsstat, före avresan underrätta den behöriga institutionen och begära en handling som styrker att han eller hon fortfarande har rätt till förmåner enligt de villkor som anges i artikel 64.1 b i grundförordningen.

▼B

Den institutionen ska informera personen om dennes skyldigheter och översända ovannämnda handling som ska innehålla följande information:

a) Vilken dag den arbetslösa personen upphörde att stå till arbetsförmedlingens förfogande i den behöriga staten.

b) Tidsfristen enligt artikel 64.1 b i grundförordningen för registrering som arbetssökande i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig.

c) Den längsta tid under vilken rätten till förmåner kan bibehållas i enlighet med artikel 64.1 c i grundförordningen.

d) Förhållanden som kan påverka rätten till förmåner.

2. Den arbetslösa personen ska registrera sig som arbetssökande hos arbetsförmedlingen i den medlemsstat till vilken personen beger sig i enlighet med artikel 64.1 b i grundförordningen och överlämna den handling som avses i punkt 1 till institutionen i den medlemsstaten. Om personen har underrättat den behöriga institutionen enligt punkt 1, men inte överlämnar denna handling, ska institutionen i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig vända sig till den behöriga institutionen för att få de upplysningar som krävs.

▼B

3. Arbetsförmedlingen i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig för att söka arbete ska informera den arbetslösa personen om dennes skyldigheter.

4. Institutionen i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig ska omedelbart översända en handling till den behöriga institutionen med uppgift om vilken dag personen registrerades hos arbetsförmedlingen och om dennes nya adress.

Om det under den tid som den arbetslösa personen har rätt att behålla förmånerna inträffar något som kan påverka rätten till förmåner, ska institutionen på den ort till vilken den arbetslösa personen har begett sig omedelbart översända en handling med relevanta upplysningar till den behöriga institutionen och till den berörda personen.

På begäran av den behöriga institutionen ska institutionen i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig varje månad lämna relevanta upplysningar om uppföljningen av den arbetslösa personens situation och särskilt ange om personen fortfarande är registrerad hos arbetsförmedlingen och om denne följer de kontrollförfaranden som fastställts.

5. Institutionen i den medlemsstat till vilken den arbetslösa personen har begett sig ska företa eller låta företa kontroller som om det gällde en arbetslös person med rätt till förmåner enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar. Vid behov ska den omedelbart underrätta den behöriga institutionen om någon sådan omständighet som avses i punkt 1 d uppstår.

6. De behöriga myndigheterna eller de behöriga institutionerna i två eller flera medlemsstater får komma överens med varandra om särskilda förfaranden och tidsfrister när det gäller uppföljningen av den arbetslösa personens situation, och om andra åtgärder som syftar till att underlätta arbetssökandet för arbetslösa personer som beger sig till en av dessa medlemsstater, i enlighet med artikel 64 i grundförordningen.

▼M2

7. Punkterna 2–6 ska även tillämpas på den situation som omfattas av artikel 65a.3 i grundförordningen.

▼B

Artikel 56

Arbetslösa personer som har varit bosatta i en annan medlemsstat än i den behöriga medlemsstaten

▼M2

1. När en arbetslös person beslutar att, i enlighet med artikel 65.2 eller artikel 65a.1 i grundförordningen, ställa sig till arbetsförmedlingens förfogande även i den medlemsstat som inte utger förmånerna genom att registrera sig som arbetssökande där, ska personen underrätta institutionen och arbetsförmedlingen i den medlemsstat som utger förmånerna om detta.

På begäran av arbetsförmedlingen i den medlemsstat som inte utger förmånerna, ska arbetsförmedlingen i den medlemsstat som utger förmånerna överlämna relevanta upplysningar om den arbetslösa personens registrering och arbetssökande.

▼M2

2. Om det enligt tillämplig lagstiftning i de berörda medlemsstaterna krävs att den arbetslösa personen fullgör vissa skyldigheter och/eller vidtar vissa åtgärder för att söka arbete, ska de skyldigheter och/eller åtgärder som ska fullgöras respektive vidtas i den medlemsstat som utger förmånerna äga företräde.

Det faktum att den arbetslösa personen inte har fullgjort alla de skyldigheter och/eller vidtagit alla de åtgärder som krävs i den medlemsstat som inte utger förmånerna, ska inte påverka de förmåner som beviljats i den andra medlemsstaten.

▼B

3. Vid tillämpningen av artikel 65.5 b i grundförordningen ska institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning arbetstagaren senast omfattades av, på begäran av institutionen på bosättningsorten, meddela den institutionen om arbetstagaren har rätt till förmåner enligt artikel 64 i grundförordningen.

Artikel 57

Bestämmelser om tillämpningen av artiklarna 61, 62, 64 och 65 i grundförordningen rörande personer som omfattas av ett särskilt system för offentligt anställda

1. Artiklarna 54 och 55 i tillämpningsförordningen ska även gälla personer som omfattas av särskilda arbetslöshetssystem för offentligt anställda.

2. Artikel 56 i tillämpningsförordningen ska inte tillämpas på personer som omfattas av särskilda arbetslöshetssystem för offentligt anställda. En arbetslös person som omfattas av ett särskilt arbetslöshetssystem för offentligt anställda, och som är delvis eller helt arbetslös och som under sin senaste anställning var bosatt på en annan medlemsstats territorium än den behöriga staten ska få ersättning enligt det särskilda arbetslöshetssystemet för offentligt anställda i enlighet med bestämmelserna i den behöriga medlemsstatens lagstiftning på samma sätt som om vederbörande var bosatt på den medlemsstatens territorium. Den ersättningen ska lämnas av den behöriga institutionen på dess egen bekostnad.

KAPITEL VI

Familjeförmåner

Artikel 58

Prioritetsregler vid sammanträffande av förmåner

Vid tillämpningen av artikel 68.1 b i och b ii i grundförordningen ska, när prioritetsordningen inte kan fastställas med ledning av var barnen är bosatta, varje berörd medlemsstat beräkna förmånsbeloppen genom att beakta de barn som inte är bosatta inom det egna territoriet. Om artikel 68.1 b i tillämpas, ska den behöriga institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning de högsta förmånsbeloppen betalas ut, utbetala hela detta belopp och den behöriga institutionen i den andra medlemsstaten ska till ovanstående institution återbetala hälften av detta belopp, dock högst det belopp som gäller enligt den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning.

▼B

Artikel 59

Tillämpliga bestämmelser när den tillämpliga lagstiftningen och/eller behörigheten att bevilja familjeförmåner ändras

1. När den tillämpliga lagstiftningen och/eller behörigheten att bevilja familjeförmåner mellan medlemsstater ändras under en kalendermånad, oavsett tidpunkterna för utbetalning av familjeförmånerna enligt lagstiftningen i dessa medlemsstater, ska den institution som betalade ut familjeförmånerna med stöd av den lagstiftning enligt vilken förmånerna beviljades vid månadens början stå för denna kostnad fram till utgången av den aktuella månaden.

2. Den ska underrätta institutionen i den eller de andra berörda medlemsstaterna om den tidpunkt när den upphör att betala ut de berörda familjeförmånerna. Förmåner från den eller de andra berörda medlemsstaterna ska utbetalas från och med den dagen.

Artikel 60

Förfarande vid tillämpningen av artiklarna 67 och 68 i grundförordningen

1. Ansökan om familjeförmåner ska lämnas in till den behöriga institutionen. Vid tillämpning av artiklarna 67 och 68 i grundförordningen ska situationen för hela familjen beaktas som om alla de berörda personerna omfattades av lagstiftningen i den berörda medlemsstaten och var bosatta där, särskilt när det gäller en persons rätt att begära sådana förmåner. När en person som har rätt att begära förmåner inte utnyttjar denna rätt, ska en ansökan om familjeförmåner som inlämnats av den andra föräldern, av en person som betraktas som förälder eller av en person eller institution som är barnets eller barnens vårdnadshavare, beaktas av den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning är tillämplig.

2. Den institution till vilken en ansökan lämnas i enlighet med punkt 1 ska granska ansökan utifrån de närmare upplysningar som sökanden har lämnat, med beaktande av alla faktiska och rättsliga förhållanden som kännetecknar sökandens familjesituation.

Om denna institution finner att dess lagstiftning är tillämplig och har prioritet i enlighet med artikel 68.1 och 68.2 i grundförordningen, ska den utge familjeförmånerna enligt den lagstiftning som den tillämpar.

Om denna institution kommer fram till att personen kan ha rätt till ett tilläggsbelopp i enlighet med en annan medlemsstats lagstiftning i enlighet med artikel 68.2 i grundförordningen, ska den institutionen utan dröjsmål vidarebefordra denna ansökan till den behöriga institutionen i den andra medlemsstaten och underrätta den berörda personen; dessutom ska den underrätta institutionen i den andra medlemsstaten om sitt beslut och det utbetalda familjeförmånsbeloppet.

▼B

3. Om den institution till vilken ansökan lämnas finner att dess lagstiftning är tillämplig, men inte har prioritet i enlighet med artikel 68.1 och 68.2 i grundförordningen, ska den utan dröjsmål fatta ett provisoriskt beslut om de prioritetsregler som ska gälla och, i enlighet med artikel 68.3 i grundförordningen, vidarebefordra denna ansökan till institutionen i den andra medlemsstaten och ska även underrätta sökanden. Denna institution ska ta ställning till det provisoriska beslutet inom två månader.

Om den institution till vilken ansökan vidarebefordrades inte tar ställning inom två månader från det att ansökan mottagits, ska det provisoriska beslut som avses ovan gälla, och denna institution ska betala ut de förmåner som gäller enligt dess lagstiftning och underrätta den institution till vilken ansökan lämnades om storleken på de utbetalda förmånsbeloppen.

4. Om de berörda institutionerna har olika uppfattningar om vilken lagstiftning som är tillämplig och har prioritet, ska artikel 6.2–6.5 i tillämpningsförordningen tillämpas. För detta ändamål ska institutionen på barnets eller barnens bosättningsort anses som den institution på bosättningsorten som avses i artikel 6.2 i tillämpningsförordningen.

5. En institution som har betalat ut provisoriska förmåner till ett belopp som överstiger det belopp som den slutligen ska stå för, får vända sig till den institution som har det huvudsakliga ansvaret för att återkräva det överskjutande beloppet enligt förfarandet i artikel 73 i tillämpningsförordningen.

Artikel 61

Förfarande vid tillämpningen av artikel 69 i grundförordningen

När artikel 69 i grundförordningen tillämpas ska administrativa kommissionen utarbeta en förteckning över tilläggsförmåner eller särskilda familjeförmåner för barn som mist en av eller båda föräldrarna och som omfattas av den artikeln. Om den behöriga institutionen inte är skyldig att enligt fastställd prioritet bevilja de tilläggsförmåner eller särskilda familjeförmåner för barn som mist en av eller båda föräldrarna enligt bestämmelserna i den lagstiftning den tillämpar, ska den utan dröjsmål vidarebefordra varje ansökan om familjeförmåner, tillsammans med alla nödvändiga handlingar och upplysningar, till institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning personen har omfattats av under den längsta tiden och som beviljar sådana tilläggsförmåner eller särskilda familjeförmåner för barn som mist en av eller båda föräldrarna. I vissa fall kan detta innebära att ärendet återförs enligt samma villkor till institutionen i den medlemsstat enligt vars lagstiftning personen har fullgjort den kortaste av sina försäkrings- eller bosättningsperioder.

▼B

AVDELNING IV

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL I

Återbetalning av förmåner enligt artikel 35 och artikel 41 i grundförordningen

Avsnitt 1

Återbetalning på grundval av faktiska utgifter

Artikel 62

Principer

1. Vid tillämpningen av artiklarna 35 och 41 i grundförordningen, ska den behöriga institutionen till den institution som har utgett vårdförmånerna återbetala beloppet av de faktiska utgifterna för dessa enligt den institutionens räkenskaper, utom i de fall då artikel 63 i tillämpningsförordningen ska tillämpas.

2. Om hela eller en del av det faktiska utgiftsbelopp för vårdförmåner som avses i punkt 1 inte framgår av räkenskaperna vid den institution som har utgett förmånerna, ska det belopp som ska återbetalas fastställas på grundval av ett schablonbelopp beräknat på grundval av all relevant information enligt tillgängliga uppgifter. Administrativa kommissionen ska bedöma det underlag som ska användas för att beräkna schablonbeloppet och fastställa dess storlek.

3. Återbetalningen får inte grundas på högre taxor än de som gäller för vårdförmåner till försäkrade personer som omfattas av den lagstiftning som tillämpas av den institution som har utgett de förmåner som avses i punkt 1.

Avsnitt 2

Återbetalning av förmåner på grundval av fasta belopp

Artikel 63

Fastställande av de berörda medlemsstaterna

1. De medlemsstater som avses i artikel 35.2 i grundförordningen, vars rättsliga eller administrativa strukturer är sådana att återbetalning på grundval av faktiska utgifter inte är lämplig, förtecknas i bilaga 3 till tillämpningsförordningen.

2. Vad gäller de medlemsstater som förtecknas i bilaga 3 till tillämpningsförordningen ska beloppet för vårdförmåner som utgetts till

a) familjemedlemmar som inte är bosatta i samma medlemsstat som den försäkrade personen enligt artikel 17 i grundförordningen, och till

b) pensionstagare och deras familjemedlemmar enligt artiklarna 24.1, 25 och 26 i grundförordningen,

▼B

återbetalas av de behöriga institutionerna till de institutioner som har utgett dessa förmåner på grundval av ett fast belopp som ska fastställas för varje kalenderår. Det fasta beloppet ska ligga så nära de faktiska utgifterna som möjligt.

Artikel 64

Metod för beräkning av det månatliga fasta beloppet och det totala fasta beloppet

1. För varje borgenärsmedlemsstat ska det månatliga fasta beloppet per person (F_i) för ett kalenderår fastställas genom att den årliga genomsnittliga kostnaden per person (Y_i), fördelad per åldersgrupp (i) divideras med 12 och genom att en nedsättning (X) tillämpas på resultatet enligt följande formel:

$$F_i = Y_i*1/12*(1-X)$$

Symbolerna i denna formel betecknar följande:

— Index (i = 1, 2 och 3) motsvarar de tre åldersgrupperna vid beräkningen av de fasta beloppen enligt följande:

  i = 1: personer under 20 år.

  i = 2: personer mellan 20 och 64 år.

  i = 3: personer som är 65 år eller äldre.

— Y_i motsvarar den genomsnittliga årskostnaden per person i åldersgrupp i, enligt definitionen i punkt 2.

— Koefficienten X (0,20 eller 0,15) motsvarar den nedsättning som definieras i punkt 3.

2. Den genomsnittliga årskostnaden per person (Y_i) i åldersgrupp i ska beräknas genom att de årliga utgifterna för alla vårdförmåner som institutionerna i borgenärsmedlemsstaten har utgett till alla personer i den berörda åldersgruppen som omfattas av dess lagstiftning och är bosatta inom dess territorium divideras med det genomsnittliga antalet berörda personer i denna åldersgrupp under kalenderåret i fråga. Beräkningen ska grundas på utgifterna i de system som avses i artikel 23 i tillämpningsförordningen.

3. Den nedsättning som ska tillämpas på det månatliga fasta beloppet ska i princip vara lika med 20 % (X = 0,20). Den ska vara lika med 15 % (X = 0,15) för pensionstagare och deras familjemedlemmar om den behöriga medlemsstaten inte förtecknas i bilaga IV till grundförordningen.

4. För varje gäldenärsmedlemsstat ska det sammanlagda fasta beloppet för varje kalenderår vara summan av de produkter som erhålls genom att i varje åldersgrupp i multiplicera de fastställda fasta beloppen per person med det antal månader som de berörda personerna i den åldersgruppen har fullgjort i borgenärsmedlemsstaten.

Det antal månader som de berörda personerna har fullgjort i borgenärsmedlemsstaten ska vara summan av de kalendermånader under ett kalenderår under vilka de berörda personerna, på grund av sin bosättning inom borgenärsmedlemsstatens territorium, var berättigade till vårdförmåner inom det territoriet på gäldenärsmedlemsstatens bekostnad. Detta antal månader ska fastställas på grundval av en förteckning som institutionen på bosättningsorten för i detta syfte, vilken ska grundas på handlingar från den behöriga institutionen som styrker förmånstagarnas rättigheter.

▼B

5. Senast den 1 maj 2015 ska administrativa kommissionen lägga fram en särskild rapport om tillämpningen av denna artikel, särskilt om de nedsättningar som avses i punkt 3. Administrativa kommissionen får på grundval av den rapporten lägga fram ett förslag med eventuellt nödvändiga ändringar för att se till att beräkningen av de fasta beloppen så nära som möjligt ansluter sig till de faktiska utgifterna och att de nedsättningar som avses i punkt 3 inte förorsakar medlemsstaterna obalanserade eller dubbla betalningar.

6. Administrativa kommissionen ska fastställa metoderna för bestämning av beräkningsfaktorerna för de fasta belopp som avses i punkterna 1-5.

7. Medlemsstaterna får, trots vad som sägs i punkterna 1–4, till och med den 1 maj 2015 fortsätta att tillämpa artiklarna 94 och 95 i förordning (EEG) nr 574/72 vid beräkningen av det fasta beloppet, förutsatt att den nedsättning som anges i punkt 3 tillämpas.

Artikel 65

Meddelande om genomsnittliga årskostnader

1. Den genomsnittliga årskostnaden per person i varje åldersgrupp ett bestämt år ska meddelas revisionskommittén senast vid utgången av det andra året efter det år uppgifterna avser. Om meddelandet inte lämnas inom denna tidsfrist, ska den genomsnittliga årskostnad per person som administrativa kommissionen senast har fastställt för ett tidigare år gälla.

2. De genomsnittliga årskostnader som fastställs i enlighet med punkt 1 ska varje år offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Avsnitt 3

Gemensamma bestämmelser

Artikel 66

Förfarande för återbetalning mellan institutioner

1. Återbetalningen mellan de berörda medlemsstaterna ska genomföras så snart som möjligt. Varje berörd institution ska vara skyldig att reglera återbetalningsfordran inom de tidsfrister som avses i detta avsnitt så snart den är i stånd till detta. En tvist om en viss fordran ska inte hindra regleringen av en annan fordran eller andra fordringar.

2. De återbetalningar mellan medlemsstaternas institutioner som avses i artiklarna 35 och 41 i grundförordningen ska göras genom förbindelseorganet. Det får finnas särskilda förbindelseorgan för återbetalningar enligt artikel 35 respektive artikel 41 i grundförordningen.

▼B

Artikel 67

Tidsfrister för inlämnande och reglering av fordringar

1. Fordringar grundade på faktiska utgifter ska lämnas in till gäldenärsmedlemsstatens förbindelseorgan inom tolv månader efter utgången av det kalenderhalvår under vilket dessa fordringar bokfördes i borgenärsinstitutionens räkenskaper.

2. Fordringar på grundval av fasta belopp för ett kalenderår ska lämnas in till gäldenärsmedlemsstatens förbindelseorgan inom tolv månader efter den månad då de genomsnittliga kostnaderna för det berörda året offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*. Förteckningarna som avses i artikel 64.4 i tillämpningsförordningen ska företes senast vid slutet av året efter referensåret.

3. I det fall som avses i artikel 6.5 andra stycket i tillämpningsförordningen ska den tidsfrist som anges i punkterna 1 och 2 i den här artikeln inte börja löpa innan behörig institution har fastställts.

4. Fordringar som lämnas in efter de tidsfrister som anges i punkterna 1 och 2 ska inte beaktas.

5. Fordringarna ska betalas av gäldenärsinstitutionen till det förbindelseorgan i borgenärsmedlemsstaten som avses i artikel 66 i tillämpningsförordningen inom 18 månader efter utgången av den månad de lämnades in till gäldenärsmedlemsstatens förbindelseorgan. Detta gäller inte de fordringar som gäldenärsinstitutionen av relevanta skäl har tillbakavisat under den perioden.

6. Alla tvister ska biläggas senast 36 månader efter den månad då fordran lämnades in.

7. Revisionskommittén ska underlätta det slutgiltiga avslutandet av räkenskaperna om tvisten inte kan biläggas inom den tid som anges i punkt 6 och ska, efter motiverad begäran från någon av parterna, lämna ett yttrande om tvisten inom sex månader efter den månad under vilken ärendet hänsköts till kommittén.

Artikel 68

Dröjsmålsränta och avbetalningar

1. Från och med utgången av den 18-månadersperiod som anges i artikel 67.5 i tillämpningsförordningen får ränta för obetalda fordringar debiteras av borgenärsinstitutionen, såvida inte gäldenärsinstitutionen inom sex månader efter utgången av den månad under vilken fordran lämnades in har gjort en avbetalning på minst 90 % av den totala fordran i enlighet med artikel 67.1 eller 67.2 i tillämpningsförordningen. För de delar som inte täcks av avbetalningen får ränta debiteras endast från och med utgången av den 36-månadersperiod som anges i artikel 67.6 i tillämpningsförordningen.

▼B

2. Denna ränta ska beräknas på grundval av den referensränta som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner. Den referensränta som gäller den första dagen i den månad då förfallodagen infaller ska tillämpas.

3. Inget förbindelseorgan är skyldigt att godta en avbetalning enligt punkt 1. Om ett förbindelseorgan emellertid avböjer ett sådant erbjudande, ska borgenärsinstitutionen inte längre ha rätt att debitera dröjsmålsränta för de berörda fordringarna utöver det som föreskrivs i andra meningen i punkt 1.

Artikel 69

Årsbokslut

1. Administrativa kommissionen ska på grundval av rapporten från revisionskommittén varje år upprätta en sammanställning av fordringarna i enlighet med artikel 72 g i grundförordningen. För detta ändamål ska förbindelseorganen, i enlighet med de tidsfrister och bestämmelser som revisionskommittén fastställer, meddela revisionskommittén dels beloppet på de fordringar som lämnats in, reglerats eller framförts invändningar mot (borgenärsituation), dels beloppet på de fordringar som mottagits, reglerats eller framförts invändningar mot (gäldenärsituation).

2. Administrativa kommissionen får utföra relevanta granskningar för att kontrollera uppgifter i den statistik och de redovisningar som utgör underlag för upprättandet av den årliga sammanställning av fordringar som avses i punkt 1, särskilt för att försäkra sig om att uppgifterna har tagits fram enligt de regler som anges i denna avdelning.

KAPITEL II

Återbetalning av arbetslöshetsförmåner enligt artikel 65 i grundförordningen

Artikel 70

Återbetalning av arbetslöshetsförmåner

Om en sådan överenskommelse som avses i artikel 65.8 i grundförordningen saknas, ska institutionen på bosättningsorten till institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning förmånstagaren senast omfattades av, översända en begäran om återbetalning av arbetslöshetsförmåner enligt artikel 65.6 och 65.7 i grundförordningen. Begäran ska göras före utgången av en sexmånadersperiod efter utgången av det kalenderhalvår under vilket den sista utbetalningen gjordes av de arbetslöshetsförmåner för vilka återbetalning begärs. Begäran ska innehålla uppgift om det förmånsbelopp som betalats ut under de perioder på tre eller fem månader som avses i artikel 65.6 och 65.7 i grundförordningen, den period under vilken dessa förmåner har betalats ut samt uppgifter som identifierar den arbetslösa personen. Fordringarna ska lämnas in och betalas ut via de berörda medlemsstaternas förbindelseorgan.

Det föreligger inget krav på att beakta begäranden som lämnas in efter den tidsfrist som anges i det första stycket.

Artiklarna 66.1 och 67.5–67.7 i tillämpningsförordningen ska även gälla.

▼B

Från och med utgången av den 18-månadersperiod som avses i artikel 67.5 i tillämpningsförordningen, får ränta för obetalda fordringar debiteras av borgenärsinstitutionen. Denna ränta ska beräknas i enlighet med artikel 68.2 i tillämpningsförordningen.

Maximibeloppet för den återbetalning som avses i artikel 65.6 tredje meningen i grundförordningen ska i varje enskilt fall vara det förmånsbelopp som den berörda personen skulle ha rätt till enligt lagstiftningen i den medlemsstat denne senast omfattades av, om personen fortfarande är registrerad hos arbetsförmedlingen i denna medlemsstat. För förbindelser mellan de medlemsstater som förtecknas i bilaga 5 till tillämpningsförordningen ska de behöriga institutionerna i den ena av de medlemsstater vars lagstiftning den berörda personen senast omfattades av, dock fastställa maximibeloppet i varje enskilt fall på grundval av medelbeloppet av de arbetslöshetsförmåner som betalats ut enligt den medlemsstatens lagstiftning under föregående kalenderår.

KAPITEL III

Återkrav av felaktigt utbetalda förmåner, återkrav av provisoriska utbetalningar, avräkning och bistånd vid indrivning

Avsnitt 1

Principer

Artikel 71

Allmänna bestämmelser

Vid tillämpningen av artikel 84 i grundförordningen och inom de ramar som där anges, ska fordringar alltid, när det är möjligt, återkrävas genom avräkning antingen mellan institutioner i de berörda medlemsstaterna, eller gentemot den berörda fysiska eller juridiska personen i fråga enligt artiklarna 72–74 i tillämpningsförordningen. Om hela eller en del av fordran inte kan återkrävas genom avräkning, ska de belopp som återstår att betala drivas in i enlighet med artiklarna 75–85 i tillämpningsförordningen.

Avsnitt 2

Avräkning

Artikel 72

Förmåner som erhållits felaktigt

1. Om en institution i en medlemsstat felaktigt har betalat ut förmåner till en person kan den institutionen enligt de villkor och inom de gränser som gäller enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar, begära att institutionen i varje annan medlemsstat som utger förmåner till denna person drar av det felaktiga beloppet från fordringar som personen i fråga har eller pågående utbetalningar till personen i fråga, oavsett från vilken gren av trygghetssystemen som förmånen utbetalas. Institutionen i den sistnämnda medlemsstaten ska göra avdraget enligt de villkor och inom de gränser som gäller för en sådan avräkning enligt den lagstiftning som institutionen tillämpar, som om den själv hade betalat ut för höga belopp, och överföra det avdragna beloppet till den institution som felaktigt betalat ut förmåner.

▼B

2. Med avvikelse från punkt 1 får institutionen i en medlemsstat om den vid beviljande eller omprövning av invaliditetsförmåner, ålders- och efterlevandepension enligt avdelning III kapitlen 4 och 5 i grundförordningen till en förmånstagare har utgett ett felaktigt belopp, begära att institutionen i varje annan medlemsstat som svarar för utgivandet av motsvarande förmåner till förmånstagaren, drar av överskottsbeloppet från det belopp som institutionen är skyldig att betala till förmånstagaren. Efter det att den senare institutionen har informerat den institution som har betalat ut ett belopp som är felaktigt i förhållande till det den är skyldig att betala ut, ska den institution som har betalat ut det felaktiga beloppet inom två månader meddela det felaktiga beloppets storlek. Om den institution som är skyldig att betala ut förmånen får det meddelandet inom tidsfristen, ska den överföra det avdragna beloppet till den institution som har betalat ut det felaktiga beloppet. Om tidsfristen löper ut ska den institutionen utan dröjsmål betala fordringen till den berörda personen.

3. Om en person har fått socialt bistånd i en medlemsstat under en period då denne hade rätt till förmåner enligt en annan medlemsstats lagstiftning, får det organ som har lämnat biståndet, under förutsättning att det har en lagstadgad rätt att återkräva de förmåner som betalats ut till personen i fråga, begära att den institution i varje annan medlemsstat som utger förmåner till personen i fråga drar av det belopp som betalats ut i socialt bistånd från de belopp som den medlemsstaten betalar ut till personen i fråga.

Denna bestämmelse ska även gälla en familjemedlem till en person som har fått bistånd inom en medlemsstats territorium under en period då den försäkrade personen hade rätt till förmåner för den familjemedlemmen enligt en annan medlemsstats lagstiftning.

Den institution i en medlemsstat som har betalat ut ett felaktigt belopp i bistånd, ska sända meddelande om det belopp fordran avser till institutionen i den andra medlemsstaten, som ska göra avdraget enligt de villkor och inom de gränser som gäller för denna typ av avräkning i enlighet med den lagstiftning som den tillämpar, och överföra beloppet utan dröjsmål till den institution som har betalat ut det felaktiga beloppet.

Artikel 73

Provisoriska utbetalningar av kontantförmåner eller avgifter

1. Vid tillämpningen av artikel 6 i tillämpningsförordningen ska den institution som provisoriskt betalade ut kontantförmånerna, senast tre månader efter det att den tillämpliga lagstiftningen har fastställts eller den institution som är ansvarig för utbetalningen har identifierats, sammanställa en redovisning av det provisoriskt utbetalda beloppet och översända den till den institution som fastställts som behörig.

Den institution som fastställts som behörig för utbetalningen av förmånerna ska dra av ett belopp motsvarande den provisoriska utbetalningen från det förmånsbelopp som den är skyldig den berörda personen och utan dröjsmål överföra det avdragna beloppet till den institution som provisoriskt betalade kontantförmånerna.

▼B

Om det provisoriskt utbetalda beloppet överstiger fordringen, eller om det inte finns någon fordran, ska den institution som fastställts som behörig dra av detta belopp från pågående utbetalningar, enligt de villkor och begränsningar som gäller för denna avräkningsmetod enligt den lagstiftning den tillämpar, och utan dröjsmål överföra det avdragna beloppet till den institution som provisoriskt betalade kontantförmånerna.

2. Den institution som provisoriskt har erhållit avgifter från en juridisk och/eller fysisk person ska inte återbetala beloppen i fråga till den person som betalade dem förrän den från den institution som fastställts som behörig har mottagit uppgifter om de belopp som den har rätt till enligt artikel 6.4 i tillämpningsförordningen.

På begäran av den institution som fastställts som behörig, en begäran som ska göras senast tre månader efter det att tillämplig lagstiftning har fastställts, ska den institution som provisoriskt mottog avgifterna överföra dem till den institution som fastställts som behörig för den perioden, i syfte att reglera situationen beträffande de avgifter som den juridiska och/eller fysiska personen är skyldig den. De överförda avgifterna ska retroaktivt anses ha betalats till den institution som fastställts som behörig.

Om de provisoriskt betalade avgifterna överstiger det belopp som den juridiska och/eller fysiska personen är skyldig den institution som fastställts som behörig, ska den institution som provisoriskt mottog avgifterna återbetala överskottet till den berörda juridiska och/eller fysiska personen.

Artikel 74

Kostnader för avräkning

Inga kostnader ska betalas när fordran återkrävs genom den avräkningsmetod som anges i artiklarna 72 och 73 i tillämpningsförordningen.

Avsnitt 3

Indrivning

Artikel 75

Definitioner och allmänna bestämmelser

1. I detta avsnitt avses med

— *fordran*: alla fordringar som gäller avgifter eller förmåner som felaktigt utbetalats eller tillhandahållits, inklusive ränta, böter, administrativa påföljder och alla andra avgifter och kostnader i samband med fordran i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat som gör fordran gällande,

— *sökande part*: i fråga om varje medlemsstat, varje institution som lämnar en begäran om information, underrättelse eller indrivning avseende en fordran enligt definitionen ovan,

— *anmodad part*: i fråga om varje medlemsstat, varje institution till vilken en begäran om information, delgivning eller indrivning kan lämnas.

2. Begäranden och därmed förbundna meddelanden mellan medlemsstaterna ska i allmänhet lämnas via utsedda institutioner.

▼B

3. Praktiska genomförandeåtgärder, bland annat sådana som rör artikel 4 i tillämpningsförordningen och fastställandet av en lägsta tröskel för de belopp för vilka en begäran om indrivning kan lämnas, ska antas av administrativa kommissionen.

Artikel 76

Begäran om upplysningar

1. På framställan av den sökande parten ska den anmodade parten tillhandahålla alla upplysningar som skulle kunna vara av betydelse för den sökande parten vid indrivningen av dess fordran.

För att inhämta de upplysningarna ska den anmodade parten utöva sina befogenheter enligt bestämmelserna i de lagar eller andra författningar som gäller indrivning av liknande fordringar som uppkommit i den egna medlemsstaten.

2. Begäran om upplysningar ska innehålla uppgift om namn, senast kända adress och alla andra uppgifter som är relevanta för identifieringen av den berörda juridiska eller fysiska person som de begärda upplysningarna avser samt vilken typ av fordran och vilket fordringsbelopp som begäran avser.

3. Den anmodade parten ska inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar

a) som den inte skulle kunna erhålla i syfte att driva in liknande fordringar som uppkommit i den egna medlemsstaten,

b) som skulle röja kommersiella, industriella eller professionella hemligheter, eller

c) som om de lämnas ut skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i den medlemsstaten.

4. Den anmodade parten ska informera den sökande parten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om upplysningar.

Artikel 77

Delgivning

1. Den anmodade parten ska på framställan av den sökande parten, och i enlighet med gällande regler om delgivning av motsvarande dokument eller beslut i den egna medlemsstaten, delge mottagaren alla dokument och beslut, även av juridisk art, som kommer från den sökande partens medlemsstat och som gäller en fordran och/eller indrivning av denna fordran.

2. En begäran om delgivning ska innehålla uppgift om namn, adress och andra för identifiering relevanta uppgifter som den sökande parten normalt har tillgång till, vilken typ av dokument eller beslut som ska delges och vilket ärende det gäller, om så är nödvändigt namn, adress och alla andra uppgifter som är relevanta för identifieringen av den gäldenär och den fordran till vilka dokumentet eller beslutet hänför sig, samt alla övriga användbara upplysningar.

▼B

3. Den anmodade parten ska utan dröjsmål underrätta den sökande parten om de åtgärder som har vidtagits med anledning av dess begäran om delgivning, och särskilt om vilket datum instrumentet eller beslutet skickades till mottagaren.

Artikel 78

Begäran om indrivning

1. En begäran om indrivning av en fordran som den sökande parten riktar till den anmodade parten ska åtföljas av en officiell eller bestyrkt kopia av den exekutionstitel för indrivning som har utfärdats i den sökande partens medlemsstat samt, i förekommande fall, av andra handlingar, i original eller i form av bestyrkt kopia, som behövs för indrivningen.

2. Den sökande parten får begära indrivning endast om

a) fordran och/eller exekutionstiteln för indrivning inte bestrids i den egna medlemsstaten, utom i de fall då artikel 81.2 andra stycket i tillämpningsförordningen tillämpas,

b) den i sin egen medlemsstat har genomfört de lämpliga indrivningsförfaranden som kan tillämpas på grundval av den exekutionstitel som avses i punkt 1, och om de vidtagna åtgärderna inte kommer att leda till full betalning av fordran,

c) den preskriptionsfrist som föreskrivs i den egna lagstiftningen inte har löpt ut.

3. I en begäran om indrivning ska anges

a) namn och adress och andra relevanta uppgifter som behövs för identifiering av den berörda fysiska eller juridiska personen och/eller tredje man som innehar dennes tillgångar,

b) namn, adress och andra uppgifter som är relevanta för identifieringen av den sökande parten,

c) en hänvisning till den exekutionstitel för indrivning som har utfärdats i den sökande partens medlemsstat,

d) fordrans art och belopp, inklusive kapitalfordran, ränta, böter, administrativa påföljder och alla andra avgifter och kostnader, med beloppet angivet i valutan i den sökande och den anmodade partens medlemsstater,

e) datum då den sökande och/eller den anmodade parten delgav mottagaren exekutionstiteln,

f) från och med vilken dag och under vilken period verkställighet är möjlig enligt gällande rättsregler i den sökande partens medlemsstat,

g) alla övriga relevanta upplysningar.

▼B

4. Begäran om indrivning ska även innehålla en försäkran från den sökande parten om att villkoren i punkt 2 är uppfyllda.

5. Den sökande parten ska så snart den får vetskap om dessa vidarebefordra alla relevanta upplysningar till den anmodade parten om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning.

Artikel 79

Exekutionstitel för indrivning av en fordran

1. I enlighet med artikel 84.2 i grundförordningen ska en exekutionstitel för indrivning av en fordran direkt erkännas och automatiskt behandlas som en exekutionstitel för indrivning av en fordran av den anmodade partens medlemsstat.

2. Utan hinder av punkt 1 får en exekutionstitel för indrivning av en fordran vid behov och i enlighet med gällande bestämmelser i den anmodade partens medlemsstat godtas som, erkännas som, kompletteras eller ersättas med ett instrument som medger verkställighet inom den medlemsstatens territorium.

Medlemsstaterna ska sträva efter att inom tre månader från mottagandet av begäran om indrivning avsluta godtagandet, erkännandet, kompletteringen eller ersättningen, utom i de fall då det tredje stycket i denna punkt tillämpas. Medlemsstaterna får inte vägra att avsluta dessa åtgärder om exekutionstiteln är korrekt utformad. Den anmodade parten ska informera den sökande parten om skälen till att tremånadersperioden överskrids.

Om någon av dessa åtgärder skulle ge upphov till en tvist beträffande fordran och/eller den exekutionstitel som utfärdats av den sökande parten, ska artikel 81 i tillämpningsförordningen tillämpas.

Artikel 80

Betalningssätt och betalningsfrister

1. Fordringar ska drivas in i valutan i den anmodade partens medlemsstat. Den anmodade parten ska överföra hela det fordringsbelopp som den har drivit in till den sökande parten.

2. Den anmodade parten får, om gällande lagar och andra författningar i den egna medlemsstaten så medger, och efter samråd med den sökande parten, bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. Den ränta som den anmodade parten uppbär med anledning av denna betalningsfrist ska också överföras till den sökande parten.

▼B

Från och med den dag då exekutionstiteln för indrivning av fordran direkt erkändes i enlighet med artikel 79.1 i tillämpningsförordningen eller godtogs, erkändes, kompletterades eller ersattes i enlighet med artikel 79.2 i tillämpningsförordningen, ska ränta påföras vid alla dröjsmål med betalningen enligt de lagar och andra författningar som gäller i den anmodade partens medlemsstat, vilken också ska överföras till den sökande parten.

Artikel 81

Bestridande av en fordran eller en exekutionstitel för indrivning av en fordran och bestridande av verkställighetsåtgärderna

1. Om en fordran och/eller en exekutionstitel för indrivning av en fordran som utfärdats i den sökande partens medlemsstat under indrivningsförfarandets gång bestrids av en berörd part, ska denna part överlämna ärendet till de behöriga myndigheterna i den sökande partens medlemsstat i enlighet med de rättsregler som gäller i den medlemsstaten. Den sökande parten ska utan dröjsmål underrätta den anmodade parten om denna åtgärd. Den berörda parten får också informera den anmodade parten om åtgärden.

2. Så snart som den anmodade parten har tagit emot den underrättelse eller den information som avses i punkt 1, antingen från den sökande parten eller från den berörda parten, ska den skjuta upp verkställigheten i avvaktan på det beslut som den behöriga myndigheten fattar i detta ärende, såvida inte den sökande parten begär något annat enligt andra stycket i den här punkten. Om den anmodade parten anser det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 84 i tillämpningsförordningen, får den vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om gällande bestämmelser i lagar eller andra författningar i den egna medlemsstaten medger ett sådant förfarande för liknande fordringar.

Utan hinder av första stycket får den sökande parten, i enlighet med gällande lagar, andra författningar och förvaltningspraxis i den egna medlemsstaten, begära att den anmodade parten driver in en fordran som bestrids, i den mån som gällande lagar och andra författningar i den anmodade partens medlemsstat medger en sådan åtgärd. Om tvisten senare avgörs till gäldenärens fördel, ska den sökande parten ansvara för återbetalningen av hela det indrivna beloppet och eventuell upplupen ersättning enligt gällande lagstiftning i den anmodade partens medlemsstat.

3. Om bestridandet gäller verkställighetsåtgärder som vidtas i den anmodade partens medlemsstat ska ärendet hänskjutas till den behöriga myndigheten i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och andra författningar.

▼B

4. Om den behöriga myndighet till vilket ärendet har hänskjutits i enlighet med punkt 1 är en allmän domstol eller en förvaltningsdomstol, ska denna domstols beslut, om det är gynnsamt för den sökande parten och medger indrivning av fordran i den sökande partens medlemsstat, utgöra ”exekutionstiteln för indrivning” i enlighet med artiklarna 78 och 79 i tillämpningsförordningen, och indrivningen av fordran ska genomföras på grundval av detta beslut.

Artikel 82

Begränsning av bistånd

1. Den anmodade parten ska inte vara skyldig att

a) bevilja det bistånd som avses i artiklarna 78–81 i tillämpningsförordningen om indrivningen av fordran på grund av gäldenärens situation skulle medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den anmodade partens medlemsstat, under förutsättning att gällande lagar och andra författningar i den anmodade partens medlemsstat medger en sådan åtgärd för liknande nationella fordringar,

b) bevilja det bistånd som avses i artiklarna 76–81 i tillämpningsförordningen om den ursprungliga begäran enligt artiklarna 76–78 i tillämpningsförordningen avser fordringar som är äldre än fem år, räknat från den tidpunkt då exekutionstiteln för indrivning utfärdats i enlighet med gällande lagar, andra författningar och förvaltningspraxis i den sökande partens medlemsstat vid tidpunkten för begäran. I de fall då fordran eller exekutionstiteln bestrids ska denna tidsfrist emellertid börja löpa från och med den tidpunkt då den sökande partens medlemsstat fastställer att fordran eller exekutionstiteln för indrivning av fordran inte längre får bestridas.

2. Den anmodade parten ska informera den sökande parten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om bistånd.

Artikel 83

Preskriptionstid

1. Frågor om preskriptionstid ska regleras enligt följande:

a) Genom gällande lagstiftning i den sökande partens medlemsstat i den mån de gäller fordran och/eller exekutionstiteln för fordran.

b) Genom gällande lagstiftning i den anmodade partens medlemsstat vad gäller verkställighetsåtgärder i den anmodade medlemsstaten.

Preskriptionstiden ska, i enlighet med gällande lagstiftning i den anmodade partens medlemsstat, börja löpa från och med tidpunkten för direkt erkännande, eller från och med tidpunkten för godkännande, erkännande, kompletterande eller ersättande i enlighet med artikel 79 i tillämpningsförordningen.

▼B

2. Åtgärder som vidtas av den anmodade parten vid indrivning av fordringar i enlighet med en begäran om bistånd som, om de hade vidtagits av den sökande parten, skulle ha lett till att preskriptionstiden uppsköts eller avbröts i enlighet med gällande bestämmelser i den sökande partens medlemsstat, ska anses ha vidtagits i den senare medlemsstaten vad gäller denna verkan.

Artikel 84

Säkerhetsåtgärder

På en motiverad begäran från den sökande parten ska den anmodade parten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen av en fordran, om detta medges enligt gällande bestämmelser i lagar eller andra författningar i den anmodade partens medlemsstat.

Vid tillämpningen av första stycket ska de bestämmelser och förfaranden som anges i artiklarna 78, 79, 81 och 82 i tillämpningsförordningen även gälla.

Artikel 85

Kostnader som uppstår i samband med indrivning

1. Den anmodade parten ska från den berörda fysiska eller juridiska personen driva in och behålla ersättning för alla de kostnader som är förknippade med indrivningen och som den åsamkats, enligt lagar och andra författningar som gäller för liknande fordringar i den anmodade partens medlemsstat.

2. Det ömsesidiga bistånd som lämnas vid tillämpningen av detta avsnitt ska i regel vara kostnadsfritt. Vid indrivningar som medför särskilda svårigheter och är förbundna med mycket stora kostnader får de sökande och de anmodade parterna komma överens om särskilda former för återbetalning anpassade till de enskilda fallen.

3. Den sökande partens medlemsstat ska förbli betalningsskyldig gentemot den anmodade partens medlemsstat för alla kostnader och förluster som uppkommer på grund av åtgärder som anses vara ogrundade, antingen vad gäller fordringens riktighet eller giltigheten av den handling som utfärdats av den sökande parten.

Artikel 86

Översynsklausul

1. Senast det fjärde fullständiga kalenderåret efter dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen, ska administrativa kommissionen lägga fram en jämförande rapport om de perioder som anges i artikel 67.2, 67.5 och 67.6 i tillämpningsförordningen.

På grundval av denna rapport får Europeiska kommissionen om det är lämpligt lägga fram förslag om översyn av dessa perioder i syfte att väsentligt minska dem.

2. Senast det datum som avses i punkt 1 ska administrativa kommissionen också utvärdera de regler för omvandling av perioder som anges i artikel 13, för att eventuellt förenkla dessa regler.

▼B

3. Senast den 1 maj 2015 ska administrativa kommissionen lägga fram en rapport som särskilt utvärderar tillämpningen av avdelning IV kapitlen I och III i tillämpningsförordningen, särskilt när det gäller de förfaranden och tidsfrister som avses i artikel 67.2, 67.5 och 67.6 i tillämpningsförordningen samt de indrivningsförfaranden som avses i artiklarna 75–85 i tillämpningsförordningen.

Mot bakgrund av denna rapport kan Europeiska kommissionen vid behov lägga fram lämpliga förslag för att göra dessa förfaranden mer effektiva och balanserade.

AVDELNING V

DIVERSE BESTÄMMELSER, ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 87

Läkarundersökningar och administrativa kontroller

1. Om den som får eller ansöker om förmåner, eller en medlem av dennes familj, vistas eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den medlemsstats territorium där gäldenärsinstitutionen finns, ska läkarundersökningen, utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser, på denna institutions begäran utföras av institutionen på förmånstagarens vistelse- eller bosättningsort i enlighet med de förfaranden som fastställs i den lagstiftning som den institutionen tillämpar.

Gäldenärsinstitutionen ska underrätta institutionen på vistelse- eller bosättningsorten om särskilda krav som, i förekommande fall, ska uppfyllas och om vad läkarundersökningen ska omfatta.

2. Institutionen på vistelse- eller bosättningsorten ska lämna en rapport till den gäldenärsinstitution som har begärt läkarundersökningen. Denna institution ska vara bunden av resultaten av den undersökning som görs av institutionen på vistelse- eller bosättningsorten.

Gäldenärsinstitutionen ska förbehålla sig rätten att låta förmånstagaren undersökas av en läkare som den väljer. Förmånstagaren kan emellertid uppmanas att återvända till den medlemsstat där gäldenärsinstitutionen finns endast om han eller hon kan företa resan utan att det påverkar hans eller hennes hälsa negativt och gäldenärsinstitutionen står för utgifterna för resa och uppehälle.

3. Om en person som får eller ansöker om förmåner, eller en medlem av hans eller hennes familj, vistas eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den medlemsstats territorium där gäldenärsinstitutionen finns, ska administrativa kontrollen, på denna institutions begäran, utföras av institutionen på förmånstagarens vistelse- eller bosättningsort.

Punkt 2 ska även tillämpas i detta fall.

4. Punkterna 2 och 3 ska också tillämpas för att fastställa eller kontrollera hjälpbehovet för en förmånstagare eller sökande vid långvarigt vårdbehov som anges i artikel 34 i grundförordningen.

5. De behöriga myndigheterna eller de behöriga institutionerna i två eller flera medlemsstater kan enas om särskilda bestämmelser och förfaranden för att helt eller delvis förbättra arbetsförmågan hos de sökande eller hos förmånstagarna samt deras deltagande i sådana befintliga projekt eller program som finns tillgängliga för detta syfte i vistelse- eller bosättningsmedlemsstaten.

▼B

6. Som ett undantag till principen om kostnadsfritt ömsesidigt administrativt samarbete enligt artikel 76.2 i grundförordningen, ska den faktiska kostnaden för de kontroller som anges i punkterna 1–5 återbetalas till den institution som uppmanats att utföra dem, av den gäldenärsinstitution som begärt kontrollerna.

Artikel 88

Anmälningar

1. Medlemsstaterna ska till Europeiska kommissionen lämna uppgifter om de organ som anges i artikel 1 m, q och r i grundförordningen och i artikel 1.2 a och b i tillämpningsförordningen samt om de institutioner som har utsetts i enlighet med tillämpningsförordningen.

2. De organ som avses i punkt 1 ska ha en elektronisk identitet i form av en identifieringskod och en elektronisk adress.

3. Administrativa kommissionen ska fastställa struktur, innehåll och detaljerade arrangemang, inklusive ett gemensamt format och en modell, för anmälan av de uppgifter som anges i punkt 1.

4. I bilaga 4 till tillämpningsförordningen anges detaljerad information om den offentliga databas som innehåller de uppgifter som avses i punkt 1. Databasen ska upprättas och förvaltas av Europeiska kommissionen. Medlemsstaterna ska emellertid ansvara för införandet av sina egna nationella kontaktuppgifter i denna databas. Medlemsstaterna ska dessutom ansvara för att de nationella kontaktuppgifter som krävs enligt punkt 1 är korrekt införda.

5. Medlemsstaterna ska se till att de uppgifter som avses i punkt 1 fortlöpande uppdateras.

Artikel 89

Information

1. Administrativa kommissionen ska utforma den information som behövs för att upplysa de berörda parterna om deras rättigheter och om de administrativa formaliteter som ska följas för att dessa rättigheter ska kunna hävdas. Informationen ska om möjligt spridas på elektronisk väg genom att den läggs ut på webbplatser som är tillgängliga för allmänheten. Administrativa kommissionen ska ansvara för att informationen uppdateras regelbundet och övervaka kvaliteten på de tjänster som tillhandahålls kunder.

2. Den rådgivande kommitté som avses i artikel 75 i grundförordningen får lämna yttranden och rekommendationer för att förbättra informationen och informationsspridningen.

3. De behöriga myndigheterna ska se till att deras institutioner är informerade om och tillämpar alla gemenskapsbestämmelser, oavsett om det rör sig om lagstiftning eller inte, inklusive beslut av administrativa kommissionen, inom de områden som täcks av och enligt de villkor som föreskrivs i grundförordningen och tillämpningsförordningen.

▼B

Artikel 90

Valutaomräkning

Vid tillämpning av bestämmelserna i grundförordningen och i tillämpningsförordningen ska växelkursen mellan två valutor vara den referensväxelkurs som offentliggörs av Europeiska centralbanken. Den dag som ska gälla för fastställandet av växelkursen ska fastställas av administrativa kommissionen.

Artikel 91

Statistik

De behöriga myndigheterna ska sammanställa statistik över tillämpningen av grundförordningen och tillämpningsförordningen och överlämna denna statistik till administrativa kommissionens sekretariat. Statistiken ska samlas in och sammanställas enligt den plan och den metod som administrativa kommissionen fastställer. Europeiska kommissionen ska ansvara för att sprida denna information.

Artikel 92

Ändringar i bilagorna

Bilagorna 1, 2, 3, 4 och 5 till tillämpningsförordningen och bilagorna VI, VII, VIII och IX till grundförordningen får ändras genom en kommissionsförordning på begäran av administrativa kommissionen.

Artikel 93

Övergångsbestämmelser

Artikel 87 i grundförordningen ska tillämpas på de situationer som omfattas av tillämpningsförordningen.

Artikel 94

Övergångsbestämmelser om pensioner

1. Om försäkringsfallet inträffar före dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen inom den berörda medlemsstatens territorium och om ansökan om pension inte har beviljats före den dagen, ska en sådan ansökan prövas dubbelt, om förmåner till följd av försäkringsfallet ska utgå för tid före denna dag,

a) för tiden före dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen inom den berörda medlemsstatens territorium, i enlighet med förordning (EEG) nr 1408/71 eller enligt avtal som gäller mellan de berörda medlemsstaterna,

b) för tiden från och med dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen inom den berörda medlemsstatens territorium, i enlighet med grundförordningen.

Om det belopp som har beräknats enligt bestämmelserna i led a är större än det belopp som har beräknats enligt bestämmelserna i led b ska den berörda personen dock ha fortsatt rätt till det belopp som har beräknats enligt bestämmelserna i led a.

▼B

2. En ansökan om invaliditets-, ålders- eller efterlevandeförmåner som lämnas in till en institution i en medlemsstat från och med dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen inom den berörda medlemsstatens territorium ska automatiskt medföra omräkning av de förmåner som institutionen eller institutionerna i en eller flera medlemsstater redan har beviljat för samma försäkringsfall för tid före denna dag, i enlighet med grundförordningen; omräkningen får dock inte medföra någon minskning av en beviljad förmån.

Artikel 95

Övergångsperiod för elektronisk överföring av uppgifter

1. Varje medlemsstat får tillämpa en övergångsperiod för elektronisk överföring av uppgifter enligt artikel 4.2 i tillämpningsförordningen.

Dessa övergångsperioder får vara högst 24 månader räknat från dagen för ikraftträdande av tillämpningsförordningen.

Om tillhandahållandet av nödvändig gemenskapsinfrastruktur (elektroniskt utbyte av sociala trygghetsuppgifter - EESSI) fördröjs väsentligen i förhållande till tillämpningsförordningens ikraftträdande, får administrativa kommissionen emellertid besluta om lämplig förlängning av dessa perioder.

2. De praktiska arrangemangen för eventuella nödvändiga övergångsperioder enligt punkt 1 ska fastställas av administrativa kommissionen, för att sörja för nödvändigt uppgiftsutbyte för tillämpning av grundförordningen och tillämpningsförordningen.

Artikel 96

Upphävande

1. Förordning (EEG) nr 574/72 ska upphöra att gälla den 1 maj 2010.

Förordning (EEG) nr 574/72 ska dock fortsätta att gälla och ha kvar sin rättsverkan med avseende på

a) rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de tredjelandsmedborgare som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser ([1]), så länge som den förordningen inte har upphävts eller ändrats,

b) rådets förordning (EEG) nr 1661/85 av den 13 juni 1985 om teknisk anpassning av gemenskapens regler om social trygghet för migrerande arbetare avseende Grönland ([2]), så länge som den förordningen inte har upphävts eller ändrats,

([1]) EUT L 124, 20.5.2003, s. 1.
([2]) EGT L 160, 20.6.1985, s. 7.

▼B

c) avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ([1]), avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer ([2]) och andra avtal som innehåller en hänvisning till förordning (EEG) nr 574/72, så länge som dessa avtal inte har ändrats med hänsyn till tillämpningsförordningen.

2. I rådets direktiv 98/49/EG av den 29 juni 1998 om skydd av kompletterande pensionsrättigheter för anställda och egenföretagare som flyttar inom gemenskapen ([3]) och mer generellt i alla andra gemenskapsrättsakter, ska hänvisningarna till förordning (EEG) nr 574/72 betraktas som hänvisningar till tillämpningsförordningen.

Artikel 97

Offentliggörande och ikraftträdande

Denna förordning ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den ska träda i kraft den 1 maj 2010.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

([1]) EGT L 1, 3.1.1994, s. 1.
([2]) EGT L 114, 30.4.2002, s. 6.
([3]) EGT L 209, 25.7.1998, s. 46.

▼B

BILAGA 1

Tillämpningsbestämmelser för bilaterala konventioner som fortfarande är i kraft och nya bilaterala överenskommelser för tillämpning

(som avses i artiklarna 8.1 och 9.2 i tillämpningsförordningen)

BELGIEN–DANMARK

Skriftväxlingen av den 8 maj 2006 och den 21 juni 2006 om avtalet om återbetalning av det faktiska beloppet för de förmåner som beviljats familjemedlemmar till en anställd eller egenföretagare som är försäkrad i Belgien, när familjemedlemmen är bosatt i Danmark, och pensionärer och/eller deras familjemedlemmar som är försäkrade i Belgien men bosatta i Danmark.

BELGIEN–TYSKLAND

Avtalet av den 29 januari 1969 om uttag och återbetalning av avgifter för social trygghet.

BELGIEN–IRLAND

Skriftväxlingen av den 19 maj och den 28 juli 1981 om artiklarna 36.3 och 70.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (ömsesidigt avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner och arbetslöshetsersättning enligt avdelning III kapitlen 1 och 6 i förordning (EEG) nr 1408/71) och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (ömsesidigt avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

BELGIEN–SPANIEN

Avtalet av den 25 maj 1999 om återbetalning av vårdförmåner i enlighet med bestämmelserna i förordningarna (EEG) nr 1408/71 och 574/72.

BELGIEN–FRANKRIKE

a) Avtalet av den 4 juli 1984 om läkarundersökning av gränsarbetare som bor i ett land och är anställda i ett annat.

b) Avtalet av den 14 maj 1976 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativ kontroll och läkarundersökningar, som ingåtts i enlighet med av artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72.

c) Avtalet av den 3 oktober 1977 om tillämpning av artikel 92 i förordning (EEG) nr 1408/71 (uppbörd av avgifter för social trygghet).

d) Avtalet av den 29 juni 1979 om ömsesidigt avstående från återbetalningarna i artikel 70.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (kostnader för arbetslöshetsersättning).

e) Administrativa överenskommelsen av den 6 mars 1979 om tillämpningsarrangemang för tillägget av den 12 oktober 1978 till konventionen om social trygghet mellan Belgien och Frankrike vad gäller bestämmelserna om egenföretagare.

f) Skriftväxlingen av den 21 november 1994 och den 8 februari 1995 om formerna för avräkning av ömsesidiga fordringar enligt artiklarna 93, 94, 95 och 96 i förordning (EEG) nr 574/72.

▼B

BELGIEN–ITALIEN

a) Avtalet av den 12 januari 1974 om tillämpning av artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72.

b) Avtalet av den 31 oktober 1979 om tillämpning av artikel 18.9 i förordning (EEG) nr 574/72.

c) Skriftväxlingen av den 10 december 1991 och den 10 februari 1992 om återbetalning av ömsesidiga fordringar i enlighet med artikel 93 i förordning (EEG) nr 574/72.

d) Avtalet av den 21 november 2003 om villkoren för avräkning av ömsesidiga fordringar i enlighet med artiklarna 94 och 95 i rådets förordning (EEG) nr 574/72.

BELGIEN–LUXEMBURG

a) Avtalet av den 28 januari 1961 om uppbörd av avgifter för social trygghet.

b) Avtalet av den 16 april 1976 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar, som ingåtts i enlighet med artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72.

BELGIEN–NEDERLÄNDERNA

▼M1

_____

▼B

b) Avtalet av den 13 mars 2006 om sjukförsäkring.

c) Avtalet av den 12 augusti 1982 om sjukförsäkring, moderskapsförsäkring och invaliditetsförsäkring.

BELGIEN–FÖRENADE KUNGARIKET

a) Skriftväxlingen av den 4 maj och den 14 juni 1976 om artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

b) Skriftväxlingen av den 18 januari och den 14 mars 1977 om artikel 36.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (överenskommelse om återbetalning eller avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med villkoren i avdelning III kapitel I i förordning (EEG) nr 1408/71), ändrad genom skriftväxlingen av den 4 maj och den 23 juli 1982 (avtal om återbetalning av kostnader som uppstått i enlighet med artikel 22.1 a i förordning (EEG) nr 1408/71).

BULGARIEN–TJECKIEN

Artikel 29.1 och 29.3 i avtalet av den 25 november 1998 och artikel 5.4 i den administrativa överenskommelsen av den 30 november 1999 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar.

BULGARIEN–TYSKLAND

Artiklarna 8–9 i det administrativa avtalet om tillämpningen av konventionen om social trygghet av den 17 december 1997 på pensionsområdet.

TJECKIEN–SLOVAKIEN

Artiklarna 15 och 16 i den administrativa överenskommelsen av den 8 januari 1993 om angivande av arbetsgivarens säte samt av bosättningsorten vid tillämpningen av artikel 20 i konventionen av den 29 oktober 1992 om social trygghet.

▼B

DANMARK–IRLAND

Skriftväxlingen av den 22 december 1980 och den 11 februari 1981 om ömsesidigt avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som beviljats enligt försäkringen för sjukdom, moderskap, arbetsolyckor och arbetssjukdomar samt för arbetslöshetsersättning och av kostnaderna för administrativa kontroller och av läkarundersökningar (artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72).

DANMARK–GREKLAND

Avtalet av den 8 maj 1986 om partiellt ömsesidigt avstående från återbetalning beträffande vårdförmåner vid sjukdom, moderskap, arbetsolyckor och arbetssjukdomar och avstående från återbetalning beträffande administrativa kontroller och läkarundersökningar.

DANMARK–SPANIEN

Avtalet av den 11 december 2006 om förskottsbetalning, tidsfrister och återbetalning av det faktiska beloppet för de förmåner som beviljats familjemedlemmar till en anställd eller egenföretagare som är försäkrad i Spanien, när familjemedlemmen är bosatt i Danmark, och pensionärer och/eller deras familjemedlemmar som är försäkrade i Spanien men bosatta i Danmark.

▼M4

_____

▼B

DANMARK–ITALIEN

Avtalet av den 18 november 1998 om återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner enligt försäkringen för sjukdom, moderskap, arbetsolyckor och arbetssjukdomar samt kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar.

▼M1

_____

▼M4

_____

▼B

DANMARK–PORTUGAL

Avtalet av den 17 april 1998 om partiellt avstående från återbetalning för vårdförmåner enligt försäkringen för sjukdom, moderskap, arbetsolyckor och arbetssjukdomar samt för administrativa kontroller och läkarundersökningar.

DANMARK–FINLAND

Artikel 15 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 18 augusti 2003: Avtal om avstående från återbetalning enligt artiklarna 36, 63 och 70 i förordning (EEG) nr 1408/71 (utgifter för vårdförmåner vid sjukdom och moderskap, olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar samt för förmåner till arbetslösa) samt artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72 (utgifter för administrativ och medicinsk kontroll).

▼B

DANMARK–SVERIGE

Artikel 15 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 18 augusti 2003: Avtal om avstående från återbetalning enligt artiklarna 36, 63 och 70 i förordning (EEG) nr 1408/71 (utgifter för vårdförmåner vid sjukdom och moderskap, olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar samt för förmåner till arbetslösa) samt artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72 (utgifter för administrativ och medicinsk kontroll).

DANMARK–FÖRENADE KUNGARIKET

Skriftväxlingen av den 30 mars och den 19 april 1977, ändrad genom skriftväxlingen av den 8 november 1989 och av den 10 januari 1990 om en överenskommelse om avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner samt administrativa kontroller och läkarundersökningar.

TYSKLAND–FRANKRIKE

Avtalet av den 26 maj 1981 om tillämpning av artikel 92 i förordning (EEG) nr 1408/71 (uttag och återbetalning av avgifter för social trygghet).

TYSKLAND–ITALIEN

Avtalet av den 3 april 2000 om uttag och återbetalning av avgifter för social trygghet.

TYSKLAND–LUXEMBURG

a) Avtalet av den 14 oktober 1975 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar, som ingåtts i enlighet med artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72.

b) Avtalet av den 14 oktober 1975 om uttag och återbetalning av avgifter för social trygghet.

c) Avtalet av den 25 januari 1990 om tillämpning av artiklarna 20 och 22.1 b och 22.1 c i förordning (EEG) nr 1408/71.

▼M1

———————

▼B

TYSKLAND–ÖSTERRIKE

Avsnitt II nummer 1 och avsnitt III i avtalet av den 2 augusti 1979 om genomförandet av konventionen om arbetslöshetsförsäkring av den 19 juli 1978 ska fortsätta att tillämpas på personer som utövat verksamhet som gränsarbetare den 1 januari 2005 eller före detta datum och som blir arbetslösa före den 1 januari 2011.

TYSKLAND–POLEN

Avtalet av den 11 januari 1977 om tillämpning av konventionen av den 9 oktober 1975 om ålderspensioner och förmåner vid arbetsolyckor.

ESTLAND–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse som träffades den 29 mars 2006 mellan de behöriga myndigheterna i Republiken Estland och i Förenade kungariket i enlighet med artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 om andra metoder för återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med denna förordning av båda länderna, med verkan från och med den 1 maj 2004.

▼B

IRLAND–FRANKRIKE

Skriftväxlingen av den 30 juli 1980 och den 26 september 1980 om artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (ömsesidigt avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner) och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (ömsesidigt avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

IRLAND–LUXEMBURG

Skriftväxlingen av den 26 september 1975 och den 5 augusti 1976 om artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahållits enligt avdelning III kapitel 1 eller kapitel 4 i förordning (EEG) nr 1408/71, samt för de kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar som avses i artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72).

IRLAND–NEDERLÄNDERNA

Skriftväxlingen av den 22 april och den 27 juli 1987 om artikel 70.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (avstående från återbetalning när det gäller förmåner som beviljats enligt artikel 69 i förordning (EEG) nr 1408/71) och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av de kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar som avses i artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72).

IRLAND–SVERIGE

Avtalet av den 8 november 2000 om avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner vid sjukdom, moderskap, arbetsolyckor och arbetssjukdomar samt kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar.

IRLAND–FÖRENADE KUNGARIKET

Skriftväxlingen av den 9 juli 1975 om artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (arrangemang för återbetalning eller avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahållits enligt avdelning III kapitel 1 eller kapitel 4 i förordning (EEG) nr 1408/71) och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

▼M4

_____

▼B

SPANIEN–FRANKRIKE

Avtalet av den 17 maj 2005 om särskilda arrangemang för förvaltning och avräkning av ömsesidiga fordringar för hälso- och sjukvård i enlighet med förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72.

SPANIEN–ITALIEN

Avtalet om ett nytt förfarande för förbättring och förenkling av återbetalning av kostnaderna för sjuk- och hälsovård av den 21 november 1997 om artikel 36.6 i förordning (EEG) nr 1408/71 (återbetalning av vårdförmåner och moderskapsförmåner) samt artiklarna 93, 94, 95, 100 och 102.5 i förordning (EEG) nr 574/72 (förfaranden för återbetalning och försäkringsförmåner för sjukdom och moderskap samt sena fordringar).

▼M4

_____

▼B

SPANIEN–PORTUGAL

▼M3

_____

▼B

b) Avtalet av den 2 oktober 2002 om detaljerade arrangemang om förvaltning och avräkning av ömsesidiga fordringar för hälso- och sjukvård i syfte att underlätta och påskynda avräkningen av fordringarna.

SPANIEN–SVERIGE

Avtalet av den 1 december 2004 om återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72.

SPANIEN–FÖRENADE KUNGARIKET

Avtalet av den 18 juni 1999 om återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som beviljats i enlighet med bestämmelserna i förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72.

FRANKRIKE–ITALIEN

a) Skriftväxlingen av den 14 maj och den 2 augusti 1991 om villkoren för avräkning av ömsesidiga fordringar enligt artikel 93 i förordning (EEG) nr 574/72.

b) Den kompletterande skriftväxlingen av den 22 mars och den 15 april 1994 om villkoren för avräkning av ömsesidiga fordringar enligt artiklarna 93, 94, 95 och 96 i förordning (EEG) nr 574/72.

c) Skriftväxlingen av den 2 april 1997 och den 20 oktober 1998 om ändring av den skriftväxling som anges i leden a och b om villkoren för avräkning av ömsesidiga fordringar enligt artiklarna 93, 94, 95 och 96 i förordning (EEG) nr 574/72.

d) Avtalet av den 28 juni 2000 om avstående från återbetalning av de utgifter som avses i artikel 105.1 i förordning (EEG) nr 574/72 för kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar enligt artikel 51 i ovan nämnda förordning.

FRANKRIKE–LUXEMBURG

▼M4

_____

a) Avtalet av den 2 juli 1976 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar enligt artikel 105.2 i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972.

▼M4

b) Skriftväxlingen av den 17 juli och den 20 september 1995 om villkoren för avräkning av ömsesidiga fordringar enligt artiklarna 93, 95 och 96 i förordning (EEG) nr 574/72.

▼B

FRANKRIKE–NEDERLÄNDERNA

a) ►M4 Avtalet av den 28 april 1997 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar enligt artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72. ◄

▼M4

———————

▼B

FRANKRIKE–PORTUGAL

Avtalet av den 28 april 1999 om särskilda detaljerade regler för förvaltning och avräkning av ömsesidiga fordringar när det gäller läkarvård i enlighet med förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72.

FRANKRIKE–FÖRENADE KUNGARIKET

a) Skriftväxlingen av den 25 mars och den 28 april 1997 om artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

b) Avtalet av den 8 december 1998 om specifika metoder för fastställande av de belopp som ska återbetalas när det gäller vårdförmåner enligt förordningarna (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72.

ITALIEN–LUXEMBURG

Artikel 4.5 och 4.6 i den administrativa överenskommelsen av den 19 januari 1955 om tillämpningsvillkor för den allmänna konventionen om social trygghet (sjukförsäkring för arbetstagare inom jordbruket).

▼M4

———————

▼B

ITALIEN–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse som undertecknades den 15 december 2005 mellan de behöriga myndigheterna i Republiken Italien och i Förenade kungariket i enlighet med artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 om andra metoder för återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med denna förordning av båda länderna, med verkan från och med den 1 januari 2005.

LUXEMBURG–NEDERLÄNDERNA

Avtalet av den 1 november 1976 om avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar, som ingåtts i enlighet med artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72.

LUXEMBURG–SVERIGE

Överenskommelse av den 27 november 1996 om återbetalning av utgifter på området social trygghet.

▼B

LUXEMBURG–FÖRENADE KUNGARIKET

Skriftväxlingen av den 18 december 1975 och den 20 januari 1976 om artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av de kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar som avses i artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72).

UNGERN–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse som träffades den 1 november 2005 mellan de behöriga myndigheterna i Republiken Ungern och i Förenade kungariket i enlighet med artiklarna 35.3 och 41.2 i förordning (EG) nr 883/2004 om andra metoder för återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med den förordningen av båda länderna, med verkan från och med den 1 maj 2004.

MALTA–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse som träffades den 17 januari 2007 mellan de behöriga myndigheterna i Malta och i Förenade kungariket i enlighet med artiklarna 35.3 och 41.2 i förordning (EG) nr 883/2004 om andra metoder för återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls i enlighet med denna förordning av båda länderna, med verkan från och med den 1 maj 2004.

▼M1

———————

▼B

NEDERLÄNDERNA–FÖRENADE KUNGARIKET

a) ►M4 Andra meningen i artikel 3 i den administrativa överenskommelsen av den 12 juni 1956 om tillämpning av konventionen av den 11 augusti 1954. ◄

▼M4

———————

▼B

PORTUGAL–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse av den 8 juni 2004 om fastställande av andra metoder för återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner som tillhandahålls av båda länderna, med verkan från och med den 1 januari 2003.

FINLAND–SVERIGE

Artikel 15 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 18 augusti 2003: Avtal om avstående från återbetalning enligt artiklarna 36, 63 och 70 i förordning (EEG) nr 1408/71 (utgifter för vårdförmåner vid sjukdom och moderskap, olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar samt för förmåner till arbetslösa) och artikel 105 i förordning (EEG) nr 574/72 (utgifter för administrativ och medicinsk kontroll).

FINLAND–FÖRENADE KUNGARIKET

Skriftväxlingen av den 1 och den 20 juni 1995 om artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (återbetalning eller avstående från återbetalning av kostnader för vårdförmåner) och artikel 105.2 i förordning (EEG) 574/72 (återbetalning av kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

SVERIGE–FÖRENADE KUNGARIKET

Överenskommelse av den 15 april 1997 om artiklarna 36.3 och 63.3 i förordning (EEG) nr 1408/71 (återbetalning eller avstående från återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner) och artikel 105.2 i förordning (EEG) nr 574/72 (avstående från återbetalning av kostnaderna för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

▼B

BILAGA 2

Särskilda system för offentligt anställda

(som avses i ►M1 artiklarna 32.2 och 41.1 ◄ i tillämpningsförordningen)

A. Särskilda system för offentligt anställda på vilka bestämmelserna om vårdförmåner i avdelning III kapitel 1 i förordning (EG) nr 883/2004 inte ska tillämpas

Tyskland

Särskild sjukförsäkring för offentligt anställda

B. Särskilda system för offentligt anställda på vilka bestämmelserna om vårdförmåner i avdelning III kapitel 1 i förordning (EG) nr 883/2004, med undantag för artiklarna 19, 27.1 och 35, inte ska tillämpas

Spanien

Särskilt system för social trygghet för offentligt anställda

Särskilt system för social trygghet för de väpnade styrkorna

Särskilt system för social trygghet för tjänstemän och administrativ personal vid domstolarna

C. Särskilda system för offentligt anställda på vilka bestämmelserna om vårdförmåner i avdelning III kapitel 2 i förordning (EG) nr 883/2004 inte ska tillämpas

Tyskland

Särskild olycksfallsförsäkring för offentligt anställda

▼B

BILAGA 3

Medlemsstater som begär återbetalning av kostnader för vårdförmåner på grundval av ett fast belopp

(som avses i artikel 63.1 i tillämpningsförordningen)

IRLAND

SPANIEN

▼M3

CYPERN

———————

▼B

NEDERLÄNDERNA

PORTUGAL

FINLAND

SVERIGE

FÖRENADE KUNGARIKET

▼B

BILAGA 4

Närmare uppgifter om den databas som avses i artikel 88.4 i tillämpningsförordningen

1. *Databasens innehåll*

   En elektronisk katalog (URL) för de berörda organen ska ange

   a) organens namn på det/de officiella språket/språken i medlemsstaten och på engelska,

   b) identifieringskoden och den elektroniska adressen i EESSI,

   c) deras funktion när det gäller definitionerna i artikel 1 m, q och r i grundförordningen och artikel 1 a och b i tillämpningsförordningen,

   d) deras behörighet när det gäller olika risker, typer av förmåner, system och geografisk täckning,

   e) vilken del av grundförordningen organen tillämpar,

   f) följande kontaktuppgifter: postadress, telefon, fax, e-postadress och relevant URL-adress,

   g) all övrig information som är nödvändig för tillämpningen av grundförordningen eller tillämpningsförordningen.

2. *Administration av databasen*

   a) EESSI ska vara värd för den elektroniska katalogen inom Europeiska kommissionen.

   b) Medlemsstaterna ska ansvara för insamling och kontroll av nödvändiga uppgifter från organen och för att alla uppgifter eller ändringar av uppgifter som ingår i deras ansvarsområde översänds i tid till Europeiska kommissionen.

3. *Tillträde*

   Uppgifter som används i operativt eller administrativt syfte ska inte vara tillgängliga för allmänheten.

4. *Säkerhet*

   Alla ändringar i databasen (nya uppgifter, uppdateringar, raderingar) ska registreras. Innan användarna får tillträde till katalogen för att ändra uppgifter ska de identifieras och auktoriseras. Före varje försök till ändring av en uppgift ska användarens tillstånd kontrolleras. En obehörig åtgärd ska avvisas och registreras.

5. *Språk*

   Databasens allmänna språk är engelska. Organens namn och deras kontaktuppgifter bör även införas på det/de officiella språket/språken i medlemsstaten.

▼B

BILAGA 5

Medlemsstater som ömsesidigt fastställer maximibeloppet för den återbetalning som avses i tredje meningen i artikel 65.6 i grundförordningen på grundval av medelbeloppet av de arbetslöshetsförmåner som betalats ut enligt dessa medlemsstaters lagstiftning under föregående kalenderår

(som avses i artikel 70 i tillämpningsförordningen)

BELGIEN

TJECKIEN

▼M3

DANMARK

▼B

TYSKLAND

▼M4

NEDERLÄNDERNA

▼B

ÖSTERRIKE

SLOVAKIEN

FINLAND